ښایست

لنډې کیسې

صفیه حلیم

۱. د ببو کور

۲. بابا

۳. تاویز

۴. ښایست

۵. د نیکه بابا بنګله

۶. نرسه

۷. څواک

۸. د ژبې خرپ

۹. یوائې شیبې

۱۰. نیمګړي کیس

۱۱. پلار مور او لور

۱۲. د شیشې ګیلاس

۱۳. سینما

۱۴. پوښتنه

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دببو کور

هلته به هر وخت یو شور وو، داسی شور لکه چې د واده په کور کې وي. د ماشومانو چغې، د ښځو خنداګانې ، د سرو خبری... بس د ببو کور یو جنت وو. د کلی په مینځ کې د ویالی په غاړه دا کور په څو جریبه مزکه کې جوړشوی وو. د یو سردالان کې به خلکو خبری بل سرته نه اوریدی. د ببو هر یو ځوی چې واده کوو نو هغه له به یې یوه کوټه او یو دالان جوړ یدو .

د شپږو زامنو او څلورو لونو نه علاوه په کور کې څو تنه سپین ږیری او یو څو سپین سری هم اوسیدی چې د ببو د خپلوانو نه وو. ماشومان نه وو خبر چې دوی د ببو سره څه خپلوی لرله خو د هغوی کیسو به ورله خوند ورکاوو. د کور په انګڼ کې د توت او د انارو ونې وی. د لوی دیوال سره د انګورو تاکونه وو چې د اوړی په غرمو کې به ورلاندی ماشومانو لوبې کولې. او د مشرانو نه په پټه د انګورو تروی پاڼې او یا خام انګور به یې خوړل. کله کله به یو سپین ږیرې سړې هم هلته کټ واچوو او د څپر تر سوری لاندی به یې خوب کوو.

د ببو د کور دروازه نه وه. بس یو لوی در او د هغی مخی ته وړوکی خام ډیوال وو چې ښځی به د هغی شاته ودریدی او کله به یې د هګیوال او کله دبنجاری نه شیان پلورل. د اوړی د غرمی به چې په پټو کې لو کیدو او د کور ټول غړی به هم هلته وو پدی کور کې به یو څو شیبو لپاره خاموشې شوه. یوه زړه انا به په دالان کې ناسته وه او ځان ته به یې ببوزی وهلو. پدی محال به دومره چپتیا وه چې د مچانو بنګا به هم نه اوریدل کیده. بیا به یو مچ را والوتلو او بنګ به یې وکړ.

د مازدیګر په تناره کې به د چم ګاونډ ښځو خپلی ډوډی پخولی. شپې د ډیوې او د هری کین په رڼا کی به ښځو څرخی ګرځولی ، ټپې به یې ویلی . ماشومانو به پټ پټونی کولې او سړې چې به د حجری نه دې کور ته راتلل نو په لاسونو کې به یې بلې شونټۍ نیولې وې. د ببو په کور کې کله کله جنګ هم وشو یو ماشوم به بل د لاسه شی وتښتوو، منډی تړړی شور ماشور به جوړ شو. ځوانی مرګ، بی حیا، سوډر او دغسی نورالفاظ به ماشومانو زده کړل. میندو به یو بل ته پیغورونه او سپکی وویلی ، خو لږ وروسته به بیا ټول ارام او خپل کارونه به یې کول. د ببو په کور کې ددنیا هر څه وو. هغه دنیا چې ډیره وړه او حاجتونه بې ډیر محدود وو. ستنه، تار، قیچې (بیتی) د ګنډلو ماشین، د شیشی ګیلاسونه، چینې لوښې، د میسو پتنوس او دا هغه شیان وو چې د کلی د هر کور پر هری غنم ښادۍ کې به خلکو د ببو نه په پور وو‌ړل.

بیا یوه ورځ د ببو مشرزوی خلیل دوبۍ ته د تللو فیصله وکړه. دی په ښار کې د یو مستری سره د موټرو د پرزو جوړولو او د ویلډنګ کار زده کړی وو. په دوبۍ کې د داسی کسب ګرو ضرورت وو. خلیل خوشاله وو خو ببو وارخطا وه. هغه په خپل ټول ژوند کې ښار ته یو څو واری تللی وه. دا هم نه وه خبره چې نړۍ څومره لویه ده، پکی څومره خلک وسیږی. په کومه ورځ چې خلیل روانیدو ببو په کور کې لوی خیرات کړی وو. ډیر خلک راټول وو. دببو امږیندو اخوا د یخوا منډی وهلی او په میلمنو ګرځیدی، خو ببو په یو کټ ناسته وه. د کلی ښځی به راغلی او یو څو شیبی به دی سره کیناستی. چا به ورله مبارکی ورکړه، چا تسلی او چا به ورسره وژړل خو ببو غلې ناسته وه ، هیڅ خبرې یې نه کولی. د خیرات ډوډۍ وخوړل شوه او د ببو په کورکې یوه شیبه خاموشې شوه. د خلیل بکس په یوه ټانګه کې کینودل شو، هغه د خپلی غاړی نه د ګلونو څو امیلونه لری کړل چې خویندو ورته راوړی وو. بیا د وروستی ځل لپاره د ببو سره جوخت کیناستو. هغی ته یې تسلی ورکړه چې شپږ میاشتی وروسته به په چوټۍ راځې خو ببو هم هماغسی غلې ناسته وه. د کور سپین ږیری راټول شول ، یوی ښځی د خلیل په سر قران ونیولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده د وروستی ځل لپاره د مور پښی ښکل کړی. ببو ورته په سر لاس کېښود یو څه دعایي وکړه خو دومره په ټیټ غږ چې هیچا نه اوریده. خلیل د ورونو او د ماشومانو په بدرګه له کوره ووتلو. یو چا ډک جام اوبه وریسی وروشیندلی .
ټولی ښځی د ببو کټ خوا او شا ته کیناستي، څوک په زمکه او څوک په نورو کټونو خو ببو نه ژړل نه یي څه ویل. بیا نوری ښځی خپلو کورونو ته ولاړی او د کور ښځو لوښی لرګي راټول کړل، د ببو ګیرچاپیره د ژوند کاروبار بیا پیل شو خو هغه همدغسي په کټ ناسته وه. یو چا ورته وویل "ببو د مازیګر مونځ به درنه قضا شي" خو ببو بیا هم را پا نسیده، د خلیل ښځی ورته پام شو. خواښي ته ورنږدی شوه او دی ولیدل چې د هغی په بانړو یوه اوښکه لکه د ملغلری پرته وه. سترګی یي دروازی ته نیولی وي امږور یي لاس ونیولو او ورته یي وویل "ببو راپاسه" خو ببو لکه چې یوې بلې دنیا کې وی، له سترګو یي دوه اوښکی راتوی شوي او په یوې سلګی یي وویل "د ببو کور وران شو."

بابا

زه د ګندلومشین ته ناسته یم. د لور کمیس مي ایله د مشین ترغاښ لاندې ایښی دی، چې د نګارې غږ اورم. زه یوه شیبه غوږ نیسمه، نګاره په قهر شوه. اوس یې غږ نور هم لوړشو. زه پوهیږم چي نورګنډل نه شم کولی. بابا لکه چې بیا نن کوم شی خوړلی دی، زما دا اندازه ځکه سمه ده، چې له تیرې میاشتې راهیسي کله د نګارې او بابا ناندرۍ پیل شي، نو زه هم په کې د روغې جوړې لپاره ورغوښتل کیږم .
نور کله د نګارې په کور کې ډېره خاموشي وي. یوازې د بابا غږ اوریدل کیږي. نګاره او د هغې بچیان په ټیټ غږ خبرې کوي، خو کله چې بابا له بازاره څه خوړلي وي، بیا نو د هغه غږ څوك نه اوري، یوازې نګاره لګیا وي. هغه زما د ماما لورده، کونډه ده، د دریو اولادونو سره د مور او پلار کره اوسیږي. زموږ او د ماما کورونه دیزوال په دیوال دي. یوه وړه کړکی د دواړو کورونو ترمنځ لکه د میږي لار ده، چې ښځې او ماشومان ترښه اخوا دېخوا دانګي .
ماما ته موږ ټول بابا وایو او بابا د معدې تکلیف لري. ډاکټرانو ورته ویلي دي چې نرم خواړه به خوري. زیات غوړ، مرچ مساله او د بازاري خواړه وربانديې بند دي. نګاره د بابا یواځینۍ لورده او په یوې بهرنۍ اداره کې کار کوي. بابا د سرکاري نوکرۍ نه ګوښه شوی دی، اوس د اویاوو کالو دی، د معدې له تکلیف پرته نورصحت یي ډېر ښه دی. خو نګاره تل د پلار په اړه خواشیني وي. بابا څو وارې د معدې د پرهردلاسه په روغتون کې داخل شوې و.
کله کله یي د معدې تیزابیت دومره ډېر شي چې د درد له لاسه بې شیمې وي. نګارا ورته د چرګ ساده ښوروا پخوي. له ښاره ورته رنګارنګ بسکیټ راوړي، الوګان ورته اېشوي، میده کوي او بیا لکه د ماشوم بابا ته په خپلو لاسونو ډوډۍ ورکوي. مامي پخپله د لاسونو او پښو د درد له لاسه په کور کې ډېر څه نه شوی کولی .
بابا د چکر په پلمه له کوره وځي، کله له شاکرحلواي نه حلوه پوري اخلي. هملته د دکان ډډې ته جوړ دکانچې کښیني او خوري یې، کله د عبدالکریم له هټۍ یوه لویه رکابۍ د لوبیا اخلي. ښه د لیمو اوبه، سره مرچ او مالګه وربانديې واچوي او خوري یې. جانباز نانوای هره جمعه کله پخوي، په دې ورځ بابا ځان پټ له کوره باسي او لږ تر لږه د لسو روپو کله ارو مرو خوري، چې ښه غوړ او مرچ مسالي هم په کې وي .
د نګارې درې واړه ماشومان د بابا څارنه کوي، خو بابا له ډېر چلونه ورځی. هغه دی د نګارې غږ راپورته شو. ما ته اوازونه کوي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

..."یا درخانۍ!... ته راشه!"
زه ګنډل پرېږدمه او ورځمه، چې روغه وکړمه، له کړکۍ دانګمه، له غولي برنډې او له برنډې کوټې ته ورځمه... بابا یوې خوا ته پرقالین ناست دی، سر یې ځوړند دی او مخ یې مسکین ښکاري. د نګارې واړه د برنډې له کړکۍ دننه کوټې ته پټ- پټ ګوري. ما مې پر کټ ناسته ده او په زوره زوره ځان ته ببوزي وهي، سره له دې چې پکه ورته لګیدلې ده. نګارې لوپټه غورځولې، مټې یې رانغښتې دي او په ټوله کوټه کې ناکراره یوې او بلې خوا ته ګرځي. زه خبره یمه چې نګاره په داسې وخت کې سخت په قهر وي. زه ورځمه له بابا سره کښینم او ترې پوښتمه:
"بابا! بیا دې څه خوړلي دي؟."
بابا سر راپورته کوي او زما خبره لا نه وي پوره، چې وایي :
"هېڅ... والله که هیڅ مې خوړلي وي ."...
بیا غږ ټیټ کړي او دویمه جمله د شونډو په منځ کې وایي :
"ناحقه راباندې په قهر ده."
بیا ورو غوندې د سترګو په کونج کې نګارې ته ګوري. نګاره لکه د زمرۍ راتاوېږي او په لوړ غږ وایي :
"اوس د ډوډۍ وخت دی، بابا ته وایه چې ولې ډوډۍ نه خوري."
زه بابا ته ګورمه. دی وایي :
"تا د معدې تکلیف نه دی تیر کړی... ډوډۍ مې زړه ته نه کیږي."
نګاره بیا راتاوه شي: "ښه... یو ساعت وړاندې د جمشیدي پکوړو ګاډۍ ته څوك ولاړ و."
بابا ژر ناره کړه: "زه خو هسې هلته ولاړ وم. یو پخوانی ملګری مې ولیدو، دهغه حال مې پوښتلو."
نګاره ځان پر یوه کرسۍ راغورځوي او وایي: "زه د شاخوباني ترور پوښتنې ته ورغلې وم، له هغه ځایه ژر راوتلمه، چې د ډوډۍ ناوخته نه شي. ما په خپلو ګناه ګارو سترګو ولیدل چې بابا د پکوړو له ګاډۍ سره جوخت ولاړ و."
بابا سر نور هم ټیټ کړ. دومره چې زماورباندې زړه وسو. د هغه په دفاع کې مې وویل :
"د ګاډۍ سره ودریدل خو دا مانا نه ورکوي، چې بابا به ارو مرو پکوړې هم اخیستي او خوړلي وي.
بابا چې خپل د مدافع وکیل ولید، نو یو څه زړور شو، سر یې راپورته کړ او وایي :
"دغه خبره خو زه هم ورته کوم، چې زه مازې هلته د خپل ملګري حال پوښتلو ته ولاړ وم ."
نګاره یو څه ارامه کیږي. وایي: "ښه، که پکوړې هلته نه دي خوړل شوي، خو کور ته راوړل شوي دي ."
بیا په چیغه خپلې وړې لور ته غږ کوي:
"نورینې! دلته راشه... بابا نن څو پکوړې درکړې وې؟."
د درې کلنې نورینې په غټو غټو سترګو کې هم ویره ده او هم پریښاني. دا پوهیږي چې د راز په ویلو او نه ویلو دواړو کې تاوان دی. په منډه راځي او زما په غیږ کې ځان پټوي. بیا وایي :
"بابا دوه پکولې لاته لاکلې وې."
د نورینې ځواب د یوه ډیپلومات ځواب و. دا له موره وېرېدله، په داسې وخت کې د بابا دفاع ورته عبث کار ښکارېده. هغې داسې فکر کاوه، چې پکوړې بد شی دی، د بابا لپاره؛ خو دا یې نه ویل چې دې له پکوړو سره څه وکړل؟.
نګارې توره وبرېښوله او ویې ویل :
"بابا دوه پکوړې چې نورینې ته ورکولې، نو څه شرط یې ورباندې اېښی و؟."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا پوښتنه هغې له خپلو دوو زامنو وکړه چې له کړکۍ یې پټ- پټ راکتل. هغوی تر نورینې زیات ډیپلوماتان وو. ژر یې له هاغه ځایه پښې سپکې کړې .
د نګارې شاهدان لاړل، نو هغه یو څه سترې معلومېده. بابا هم حوصله موندلې ده. فکر کوي چې جنګ پاي ته رسیدلی دی. اوس هڅه کوي چې له کوټې ورو غوندې ووځي. په دې کې نابېره وړه نورینه زما له غیږې ناره کوي :
''بابا لاته ویلي وو، چې ادې ته مه وایه، بیا ما پکولې وخوللې.''
''هې هې! لعنت دې وي د ماشوم په عقل''. دا خبره ما له ځانه سره وکړه. نګارې لږه دمه کړې وه، له تازه دم ځواب سره بیرته رابېره شوه :
''دا یې لا بله بده... هم له مرچو ډکې پکوړې خوري، هم زما لور ته رشوت ورکوي او هم بیا په دروغو یې هم اموخته کوي.''
او له دې خبرې سره د هغې سترګې له اوښکو ډکې شوې .
ما مې په دې وخت کې بهر برنډې ته وتلې وه، د لور له غبره پوهېږې چې دا زهیږه ده. بیا رادننه کیږي، ببوزی یې په لاس کې دی او پرمخ یې داسې علامه ده چې بابا هم پر دې ببوزی ووهي.
خو یو څه د هغه د سپینې ږیرې، یو څه زما د موجودیت او یو څه د پخوانۍ مینې له کبله مجبوره کیږي، لاس نیسي، کښیني او راته وایي :
''د دې سړي همدغه حال دی. نه په خپلې ګټې دی او نه تاوان، خیټه یې په لاس کې نیولې وي.
اوس لږه شیبه وروسته به یې د درد له لاسه ټول کور په سر اخیستی وي. همدغه نګاره بیا ورته دارو درمل کوي. پرون یې هم په بازار کې سموسې خوړلې وې، کرۍ شپه یې په ویښه تیره کړه.''
نګارې تر اوسه ډېرې په حوصلې جنګ کاوه او میدان یې ګټلی و. خو د مور په خبرو یې لکه چې زړه راډک شو. وایي :
''ما ته د سړي د مرګ نه وروسته درې اولادونه نه دي پاتې، زه د څلورو ماشومانو مور یم او دا یو په کې تر ټولو زیات رنځ راکوي .''
اشاره یې بابا ته وه. زما مخامخ پر غالۍ کښیناسته او وایي :
''هره ورځ همدغه حال دی، کله د جمعه ګل د دکان نه کباب وخوري، کله یې اېشېدلي وږي خوړلي وي، هاغه بله ورځ یې چولې (نخود) خوړلې وې .
بابا ته ګورمه، اوس یې بیا سر ټیټ نیولی دی. د خجالت او جرم له احساسه په ډک غږ وایي :
''تاسو به باور نه کوئ... زما غوندې د زړو خلکو حافظه ډېره کمزورې شي... ما نه خو هیر وو چې ډاکټر راته ویلي دي...: بس کله چې وږی شم، هر شي ته مې زړه کیږي. نن د پکوړو د ګاډۍ له خوا نه تیرېدم، یو لږ مې واخیستې، چې په کور کې به یې ماشومانو ته ورکړم. یو دوه دانې مې دې وړو ته ورکړې، ما ایله څکه کړې ده. ډېر مې نه دي خوړلي، خوله مې پیکه وه... زیات مرچ او مسالې پکې نه وې.''
د بابا دا اعتراف د نګارې دوو زامنو هم لکه چې اورېدلی و، ګورمه چې له نیمې وازې کړکۍ نه یې سرونه راښکاره شول، اوس ټول نګارې ته ګوري. هغه له خپله ځایه راپاڅیږي او اعلان کوي :
''اوس که په دې کور کې هرڅوك ناروغیږي او که مري... زه یې ډاکټر ته نه شمه بیولای. څوك دې په جمشیدي پکوړو والا پسې ورشي، چې امبولانس راولي. زه له ژونده بیزاره یم. شپږ ورځې په دفتر کې کار کوم، په اوومه ورځ مې زړه غواړي چې ارام وکړمه. خو هره جمعه همدغسې په ناندریو کې تیرېږي.''
نګارې دا ټولې خبرې په تللو کې وکړې... نورینې زما غېږه پرېښوده او اوس په خپلې مور پسې منډې وهي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا هم دلته پر غالۍ وغزېږي، مامي ورته ببوزي وهي. زه خبره نه يم چې که د بابا په خيټه کې درد وشو، نو نګاره به ورته له خپلې کوټې رامنډې کړي. د درملو غم به يې کوي. زه په دې هم خبره يم چې سبا ته بابا د جمعه ګل د دکان کباب خوري، يا به له شاکر حلوايي نه متايي، يا لوبيا... بابا نه منع کيږي.

تاويز

هاشم د ښاري سروېس نه په بيره ښکته شواو غوښتل يې چې دسړک پورې غاړې ته ولاړشي خو نابېره... شاته نه چا ورباندې غږ وکړو"وا خانه... تاته وايم... ودرېږه... دابټوه دې واخله." هاشم هيڅ نه اورېدل، په ده تادي وه خو بل کس ورباندې چيغې کړې..."استاده پټاکې دانه دې هيره کړې ده" هاشم شاته وکتل... يو بل تن ناره کړه.... ودرېږه.... بکسه درنه پاتې ده.
هاشم ددې خبرې په اورېدو د تخر په جيب لاس ووهلو او بيا يې روان بس ته وکتل يو سړی د بس دکړکۍ نه نيم بهر راځوړند و،نورو سورليو ډرايور ته چيغې وهلې چې ايسار شه... که نه دا ښاري بسونه خو دباد په اس سپاره منډې وهي،له کړکۍ نيم بهر راوتلي کس په يو لاس کې د هاشم وړه بټوه نيولې وه،او چې دی ورنږدی شو هغه په زوره زوره لګيا و"په بس کې ويده وې نو اوس خو راويښ شه... داځلې درسره بخت ياري وکړه زما ورته پام شو که نه دا ښار د غلو ډک دی."
هاشم دسړي دلاس نه خپله بټوه واخيسته اولايې دتشکر او مننې جمله په خوله کې وه چې بس ګړندی شو او د نورو خبرو پر ځای سړي ته لاس وخوځوو. ده بټوې ته کتل . په دې مياشت کې دا دويم ځل و چې دهاشم نه بټوه پاتې کيده او نورو خلکو ورپسې رازغلولې وه. دی دسړک نه پورې غاړې دخپل دفتر دلويې ودانۍ په لورې روان شواوچرت يې وهو چې ده خو دخپل ځان نه زيات دبټوې ساتنه کوله اوس ورباندې څه چل شوی و؟ داسې نه وه چې په دې بټوه کې ډېر مال و،او يا دا چې بټوه قيمتي وه. هاشم په يوه دفتر کې منشي و او دا بټوه يې ديو ګاډي والا نه په لسو روپو اخيستې وه.
دمياشتې په سر کې به يې دتنخوا ټولې پيسې دخپلې مور په لاس کې‌ښودې او هره ورځ په يې له هغې د لارې کرايه اخيستله،دبټوی په يو جيب کې به يې ماتې پيسې وې،په بل کې شناختي کارډ دريم چې زنځير يې لاره په کې دلسولسو دوه نوټونه و،او دا يې د ډير بد وخت لپاره په کې ساتل. د هغه وخت لپاره چې ده يې انديښنه لرله، ناوخته له دفتره راوتل،په خوشې لاره کې بې سورلۍ پاتې کيدل او ناڅاپه ناروغي.
دزنځير دجيب دلاندې يو بل پټ جيب دی چې په لومړي نظر هيچا ته نه ښکاري،او هم په دې جيب کې د هاشم لپاره تر ټولو ارزښتناکه شی بند و،دا دکاغذ يوه وړه ټوټه ده چې ورباندې څو جملې ليکلې دي دا کاغذ هغه ته ورمې ورکړی و.
هاشم په مهاجرت کې دښوونځي سبق پوره کړی و،او اوس بيرته چې خپل کلي ته راستون شو، نو دکونډې مور په وينا په ښار کې يې ځان له نوکري پيدا کړه، دکلي ځينې خلک بيلا بيلو ملکونو ته مهاجر شوي و. دهاشم دوړوکي کور ترڅنګ داحسان کاکا پخوانې کورته هم دده دوه زامن بيرته راغلي و. نور لاتراوسه په نوروهيوادونو کې وو، په دې کلي کې ډېره موده وروسته د واده نغاره غږېدله، او د هاشم مور هم دنوروميلمنو په څير داحسان کاکا د کشرځوی واده ته ولاړه. هلته يې دومره پيغلې جينکۍ وليدې چې د هاشم د واده د ارمان يې بيا په زړه کې جوش ووهلو.
خوپه دې ورځو کې دهاشم په دفتر کې يوه نوې جينۍ دکار لپاره راغلې وه،هسې خو هلته ډېرو ښځو کار کاوو،خو دا جينۍ ښايسته وه نوم يې بل څه وخو هاشم به ورته ورمه ويل،ځکه د هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مېز به هره ورځ د تازه ګلاب یا نور خوشبویي لرونکي ګلونه ایښي وو،داسي بریښېده چي په کور کي یې ډېر بوټي وو،په دفتر کي نور سړي هم دوړمي نه تاوېدل راتاوېدل خو دهاشم په زړه کي دهغي لپاره زورورره مینه پیداشوه. دومره زورروره چي یوه ورځ مور ورته دواده خبره وکړه نو ده ورته وویل"زه لاواده نه غواړم" بیا نو هره شپه دهاشم دمور پوښتني ډېرېدې. په سر کي به یې ورته نصیحتونه کول چي وخت بیرته نه راګرځي، دی اوس دپنځویشتو کالو و،دده همځولي ټول دري اوځلور اولادونه لري. بیا به یې نصیحت په پوښتنو بدل شو"څوک دي خوښه ده. ولې یې رانه پټوې؟ که غواړې د جینی کور ته به ورشو". څو اوونی تیرې شوې نو مور وربانديې جذباتي فشار راوړ، هاشم به کورته راغی نو مور به یې په کټ پرته وه،څه خاصه ناروغي به یې نه وه،بس کله د پښو د درد او کله دلاسونودخوږېدو فریاد به یې کوو. هاشم به هره ورځ په خپلې بټوې کي یوځلي لاس وهلو،هغه وړوکی کاغذ به یې ترېنه راویستلو په دې لیکلي جملې به یې ولوستې موسکی به شو،بیا به یې لکه دیو تاویز دبټوې په پټه خانه کي کیښودو،او په چرتونو به شو چي مور ته څه ووای.

دهاشم په دفتر کي به دېوډې نه وروسته ځینو کارکونکو لمونځونه کول،ځینو به چي له کلي راتلل په ښار کي دضروري کارونو یا سودا لپاره منډه کړه،هاشم به هم کله-کله بازار ته ورچکر شو. په بازار کي به یې رنګارنګ شیان لیدل اوپه تصور کي به یې وړمي ته اخیستل.

تر اوسه ده دوړمي سره ډېرې کمې خبرې کړې وې،هغې به دنشریاتو په برخه کي کار کاو. هاشم دا هم نه غوښتل چي ددفتر نور خلک دې دده په احساساتو خبر شي. هغې دوړمي بدنامي هم نه غوښتله، خو یوه ورځ ورته خدای موقعه برابره کړه. ددوی همکار زیارت ګل ټولو ته د واده بلنه ورکړې وه. میلمستیا په یو ریسټورنټ کي وه اودمازدیګر دچایو نه وروسته هغه کسان چي په لرو سیمو کي اوسیدل راپاځیدل. هاشم هم غوښتل چي کلي ته ولاړ شي، په دې ډله کي وړمه هم وه،ددفتر ګاډي دوی ځای پر ځای بښکته کول، هاشم د وړمي سره خبرې کولې خو هغه غلې وه.

د وړمي کور په یوه تنګه کوڅه کي وۀ،او ګاډی نور دننه نشو تللی، په دې وخت کي هاشم دګاډي نه ښکته شو او وړمي ته یې وویل"که غواړې زه به درسره ترکوره ولاړشم"اوس کوڅه تیاره وه. وړمي ورته دمننې یو څو جملې وویل اوهاشم ورسره روان شو. د ده زړه دخوشحالی نه په ټوپونو و، ډرایور ته یې دانتظار ویلي و، خو دا هیله یې پیدا شوه چي که وړمي راته دکښیناستو یا د چایو ست وکړو نو دی به اورمرو ورکړه ایسارېږي. وړمه په لاره کي هم خاموشه وه، یو وړې لرګینې دروازې مخي ته ټغرځوړند و، وړمه هلته ودرېده او هاشم ته یې وویل"بس ستاسو ډېره مننه دا زما کور دی" دا یې وویل او دروازه یې ټیله کړه نو هغه خلاصه وه. تر څو چي هاشم ورته خدای په اماني ویل وړمه د ټغر شاته بیا ورکه وه.

په تیاره کوڅه کي هاشم ډېر نا هیلی روان و، په زړه کي یې دا ټپه وګرځیده.

ماته دې څه ویل مانه هیر شو
ماته هغه خبره بیا وکړه مئینه

دی نه پوهیدو چي وړمي ته څرنګه دزړه حال ووایي، په بټوه کي ایښی کاغذ هغه ته ډېرې هیلې وربښلې خو مخامخ به وړمه داسي وه لکه د دفتر نورغړي. په موټر کي هاشم ځان ته تسلي ورکړه چي وړمه سوچه پښتنه ده، څنګه به یو غیر سړي سره اضافي خبرې کوي. په دې خبره یې زړه خوشحاله شو،په هاغه شپه یې مور ته دزیارت ګل دواده کیسې کولې،مور هم لکه چي بانه غوښتله ورته یې وویل:

"ستا دواده وریژې به کله خورو"هاشم ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مورې بس لږ انتظار نور وکړه" په بله ورځ هاشم فیصله وکړه چې نور به وخت نه ضایع کوي او ورېمې ته به هم هماغسې لیک وراستوي لکه چې دې وراستولی و،خو بیا یې دا فیصله بدله کړه هسې نه ورېمه پرې غوصه شي،څو ورځې نورې هم دغسې تیرې شوی،هاشم ځان سره کرل رېبل چې څه وکړي دی به هره ورځ دماسپښین دوه بجې ددفتر د فوټو کاپی ماشین کاروو،دلته به یې هاغه پاڼې کاپي کولې چې د دفتر مشر به ورته هره ورځ ورکولې.

همدغسې یوه ورځ هغه دورېمې سره هم د ځینو پاڼو په کاپي کولو کې مرسته کړې وه،او هغه ورځ د هاشم د ژوند مهمه ورځ وهٔ، د هاشم په دفتر کې هم اوس کمپیوټر راغلی و،دوی ته ددوو ورځو دتربېي نه وروسته ویل شوي و چې نور کار به په خپله دکمپیوټر په کارولو زده کوي،هر چا به زیار ویستلو چې زر تر زره یې زده کړي،هاشم هم خواري کوله خو کله نا کله به داسې بند شو چې نورو نه به یې مرسته غوښته،خو دوی به هم نه پو هېدل.

ها شم به دډوډۍ پر وخت هم په کمپیوټر اخته و،یوه ورځ هم دغسې بوخت و هاغه څه چې ده غوښتل کمپیوټر به ورته د رد ځواب ورکوو،دډېرې خواشینۍ نه ددفتر په دروازه کې ولاړ وچې له چا مرسته وغواړي،همدغه وخت ورېمه له هغه ځایه تېرېده،ده ته رانږدې شوه پوښتنه یې ترې وکړه او بیا ورسره دکمپیوټر لورې ته راغله، څو پوښتنې یې ترې وکړې او په خپله په چوکۍ کښیناسته هر څه یې ورته سم کړل په کاغذ یې ورته نقشه جوړه کړه چې که بیا کمپیوټر کار ونکړو نو دنقشي له مخې دې بېتې ووهي.

ورېمه چې له چوکۍ راپاڅېده نو هاشم ته یې وویل"ستا یادېږي چې یوه ورځ فوټوکاپی ماشین کار نه کاو او تا راسره مرسته کړې وه،ما درته دمننې نوټ هم لیکلی و،که بیا دې هم کمپیوټر کې مرسته په کار وي راتهووایه،هاشم په هغه ورځ دومره خوشحاله وچې مورته یې له ښاره میوه یوړه،او هغې ته یې دورېمې دکور پته ورکړه چې غوښتوته یې ولاړه شي.

مور یې په راتلونکې اونۍ خپله خورزه را وبلله او دواړه دورېمې کورته ولاړې،هاشم دوی کوڅې ته برابره کړه او په خپله دښار یو ملګري کور ته ولاړ،دوی دماسپښین نه وروسته تللې وو،او دوه ساعته چې واوړېدل نو هاشم ورپسې بیرته ولاړو.

کور ته درارسېدو سره سم هاشم دمور مخ ته وکتل،هغه ډېره خوشحاله نه ایسېده دترور لور یې چایو جوړولو ته ولاړه نوترې پوښتنه وکړه"څنګه مورې ورېمه دې ولیده...کورنۍ یې څنګه ده؟" مور ورته وویل"بچییه زړه دې صبر کړه. د ورېمې مور دا خپل وراره ته په نکاح کړې ده، هلک بهر ملک کې دی کال ته به راشي نو واده به کېږي" هاشم د مور ددې خبرو په اورېدو داسې شولکه چې وینه ترې چا زبېښلې وي.

په بل سحر هاشم دخپلې بټوې دپټ جیب نه هغه کاغذ راوویستلو چې لکه دتاویز یې ساتلی و.

په دې دورېمې دلاس لیک و په کې لیکلي و"نن چې ځرنګه دې زما مشکل حل کړو په رښتیا زه دهغې مننه درڅخه نشمه کولې ژوند کیدای شي همداسې وي چې دیو بل په کار شو زه به هم دهغې ورځې په انتظار یم چې ته راباندې غږ وکړې زه به ستا پور وړې یم" هاشم دا کاغذ وشلو او ټوټې یې بهر په کوڅه کې باد کړی، بیا یې د جیب نه هغه کاغذ راوویستلو چې ورېمېورباندې دکمپیوټر دکارونې نقشه جوړه کړې وه،او ډېر په احتیاط یې دبټوې په پټ جیب کې کیښودو.

ښایست

"دا چای دې سړې شوی!" د خوابنې ددې خبرې په اورېدو نازو د خپلو خیالونو له نړۍ را بهره شوه. هغه په کوټه کې تودې بخارۍ سره ناسته وه، بهر سخت باران و، لږه شیبه وړاندې واورې ورېدې او نازو له کړکۍ د واورو په ننداره وه. دهغې له ماشوم والې واورې خوښیدې، ددوی کلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسوات په دنګو غرونو کې و،او هلته به هر کال ښې واورې ورېدې، د ژمي لومړيو واورو چې هر څه به سپين کړل نو هغې به په پټه دخپلو همزولو سره د واورو خوړلو تا بيا وکړه. يو چا به د کورنه ګوړه راوړه او په واورو کې به يې ګډه کړه. ددې به څومره خوند و هغې دچايو پياله راواخيسته او يو ګوټ يې ترې وکړ. اوس خوابنې يې هم د بخارۍ سره نږدې کيناسته، داوسکو او دبادامو کاسه يې ورته وړاندې کړه، نازو يو بادام راواخيستو اوورته ځيرشوه. هغې ته دخپل کور دبادامو ونه را ياده شوه دشنو بادامو په شکولو څوواري مورترټلې وه.

دنازو خوابنې څو شيبې دې ته وکتل او بيا يې وويل"څه چرت وهې لورې؟" نازو لکه چې له خوبه راويښه شوه "هيڅ هم ترور ...بس هسې" په دې وينا هغې بادام خولې ته کړو، په نکريزو سروګوتو يې د نوو سرو زرو ګوتمۍ پرک ووهلو.

نن څومره ورځ وه چې دنازو ډولۍ ددې کور ته راوړل شوې وه په کورکې پاتې دلرو ځايونو ميلمانه هم اوس تللي وو،تر اوسه نازو سره به چارچاپيره همدغه ميلمانه ناست و. نن سحر دهغې کشره لور دنازو ايندرور خپل کورته تللې وه او وس دوی داوړه په کور کې يواځې وې. دنازو ميړه انور کار ته تللی و دی په سر کاري روغتون کې ډاکتر و،يوه مياشت به يې د ورځې کار کاو،او يوه مياشت دشپې، نازو له کلي ښار ته راواده شوې وه، او دښار دا کور ورته ډېر تنګ ايسيدو،درې وړې کوټه ګۍ او يو دالان په کې و، غولی يې نه و، ددالان او دکوټو ترمنځ وړوکې غسل خانه او په يو وړوکې کوټه ګي کې دپخلي ځای و. دالان ته يو تغر ځوړند و،ځکه مخامخ ورته اوچت کور جوړ شوی و،او دهغه له کړکيو به خلکو ددوی دالان ليدی شو.

نازو به د شين اسمان دليدو لپاره له کړکيو کتل دا کړکۍ ډېرې اوچتې جوړې وې اوسرک ترې نه ښکاريدو،دهغې دپلار کور څومره مزکه لرله او په کې څومره ونې وې،دبادامو،مالټو،انارو ونې سهار وختي به په کې څومره مارغان راټول و ناڅاپه نازو خپل ځان په يوبندي خانه کې احساس کړپه دې وخت کې دروازه وټکېده اوڅوميلمانه رادننه شول دا دچم ګاونډ يو څو ښځې وې چې دنازو خوابنې سره يې تګ راتګ کاوو،دا څو شېبې دوی سره کېناسته او بيا دچايو ډوډۍ په غم کې شوه،نن هغې په لومړي ځل پخلی کاو نوډېر په شوق لګيا وه،کله چې په دستر خوان دهغې دلاس پاخه شيان يوړل شول نو ټولو يې ډېرصيفت وکړو، نازو دخوشحالۍ احساس وکړو دهغې دښار ښځې خوښې شوې، څومره په ادب يې خبرې کولې، ددې دکالو پترو ستاينه وشوه، نن هغې ځان هم ښايسته کړی و.

انورچې له کاره راغی نونازو ورته هر څه په پتنوس کې دهغې کوټې ته يوړل،هغې ډوډۍ وخوړه او نازو ترې تاوېده راتاوېده،انور په خاموشۍ خپله ډوډۍ وخوړه نو نازو ترې لوښې اوچت کړل،ددې تلوسه وه چې انور به يې دډوډۍ صفت وکړي يا ددې ښايست به وستايي خو ده هيڅ ونه ويل،دهغې په زړه کې دا خبره غوټه شوه دا څنګه کېدای شي چې دهغې دخوابنې يا د نورو ډوډۍ او د نازو په ډوډۍ کې توپير نه و،هغې خو ډېره ښه ترکاري پخوله،ان تر دې چې خوابنې هم ورته ويل چې دومره خوندوره ډوډۍ هغه په خپله هم نه شي پخولی.

نازو دښوونځي سبق نه و ويلی خو ليک لوست يې زده و، رنګ يې سکڼ و خو دکور په کارونو کې ډيره تکړه وه، انور ورسره ډېرې خبرې نه کولې،له کاره چې به راغلو نو دبخارۍ سره به وغزېدو،ماښام به يې په ټي وي کې هندي فلمونه ليدل،دنازو

هم دا فلمونه خوښيدل، په تيره بيا هغه سندرې چې جينۍ او هلک به په کې په ښايسته ځايونو کې ښودل دوی به ديو بل په غاړه کې لاسونه اچول تر يو بل به ځارېدل.

دنازو دا ارمان و چې يو ورځ انور هم دا ښايسته ځای ته بيولې وای،خو بيا به يې له کړکۍ بهر اسمان ته کتل، سږکال ژمی غزېدلی وبهر ساړه و، ختې وې، دکلي نه يې ورور راغلی و او ورته يې ويلي و چې سختې واورې شوي وې، ټول غرونه سپين و. دنازو په زړه کې وګرځيدل چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دفلمي جينۍ په شان موزې په پښو کړې، په اوږده کوټ کې ځان پټ کړي، سره وړينه خولۍ په سراو هم هماغسې وړين مفلر له غاړې تاوکړي، انور پسې منډه کړي او په نرمه سپينه واوره کې يې ورغړي. خو هغې نه موزې لرلې،نه کوټ،نه خولۍ او نه مفلر.

د واده په ورځ چې دا له کلي ښار ته راتله نو يوغټ پټو ورباندې غوړېدلی و،موټر ددوی دکور مخې ته درېدلی واوداهم له هغه وخته په کور کې وه. هغې ورځې شميرلې،اوس يو مياشت کيده چې موريې نه وه ليدلې،هغې دپلار ځيره راياده کړه او زړه يې راډک شو.

خواښې يې ډيره ښه وه او ورته يې ويلې و چې لارې ښه شي نو کلي ته به يې بوځي،دوی به ټوله ورځ خبرې کولې خواښې ورته دخپل ژوند ښې اوبدې ورځې يادولې،نازو به دانورسره دخبرو ډېره هڅه کوله خو دانور کيسې نه وې زده، که دې به ورته څه کار وکړو نو په سترګو کې به يې دمننې يوه ځپه تيره شوه خو نازو غوښتل چې انور ورته په خوله يو څه ووايي. هغې به ځان جوړکړو خو دانور له خولې نه يوه خبره دستاينې نه راوتله.

يوه ورځ هغې سترګې ښې تورې کړې سره اوشنه رنګونه يې له سترګو چاپېره ووهل،هم هاغسې لکه چې په هندي فلمونو کې به جينکو وهلي وو،شونډې يې سرې کړې په مخ يې دومره پوډر وهلي و چې دا لکه جاپانۍ نانزکه ښکارېده. نازو هوډکړی وچې نن به د انور له خولې يوه ډېره ښه خبره راباسي. د انور ګلابي رنګ خوښيدواونازو دخپل واده د جوړو نه يوه ښايسته ګلابي جوړه واغوسته. انور نن مازديګر له کاره راتلواوهغه ويلې و چې نن دغرمې ډوډۍ به په روغتون کې خوري.

نازو به بيا بيا ګړۍ ته کتل ځلور بجې شوی،خو دانور درک نه و،دهغې تلوسه په زياتېدو شوه،په تيرو دوو ساعتو کې هغې پنځوس واري ځان په هنداره کې کتلی و،خواښې يې صفت کړی و او نازو ډاډه وه چې انور به ارومرو دې ته ګوري او يو څه به وايي،هغه نن ډېره ښايسته شوې وه،پنځو بجو ته يو څه وخت پاتې و چې دروازه وټکيده او انور رادننه شو. نازو نه پوهيده چې څه وکړي، نور کله به يې ورته ډېر په ادب سلام کووخو ناڅاپه هغه وارخطا شوه ژردپخلي کوټې ته لاړه. دچايو لوښي يې راواخيستل، انور چې مخ لاسونه ووينځل نازو چاې دم کړی و. بيا دوی درې واړه کښيناستل او چاې يې وڅښلې. انور نازو ته يو نظر وکتل خو هيڅ غږ يې ونکړو. دهغې هم داسې تمه نه وه چې انور به دمورپه وړاندې دې سره خبره وکړي.

هوا اوس ماته شوې وه او دوی بخارۍ نه بلوله خو انور دخپل عادت سره سم هم هلته په قالينه وغزيدو،نازو په فکرونو کې شوه چې څنګه د يو څو شيبو لپاره دهغه پام ځان ته واړوي خپلې کوټې ته ولاړه، هلته دالمارۍ په سر يو صندوق ايښی وچې په کې دنازو واده ځينې شيان و، هغې وروغوندې انور ته وويل" تاسو ته وايم... دا صندوق خو راته له المارۍ راښکته کړئ" هغې تر اوسه انور ته نوم نه اخيستو،انور پاڅيدوکوټې ته ولاړو او المارۍ ته يې لاس ورغزولی وچې ناڅاپه نازو ورته ځان وړاندې کړ او ويې ويل"ته ماته ولې نه راګورې؟" انور خو لومړی تندی تريو کړو، بيا لږ موسکی شو او نازو ته ځير شو، هغې له حيا سترګې ښکته کړې ولې ژر يې ورته بيا وکتل چې دانور په سترګو کې دخوښۍ احساس ولټوي. دانور له شونډو موسکا ورکه وه. دهغه له سترګو داحساس رڼا نه ښکاريده نازو يو څه نا ارامه شوه اوبيا يې ورته په ګيله منه لهجه وويل"څه خو راته ووايه ...زه څنګه يمه"دانور سترګې وبرېښيدې خو مخ يې دميز لورې ته واړو. هلته دکاغذې رومالونو دډلې نه يې يورومال راواخيستو او دنازو مخ يې پرې پاک کړ. هغه هکه پکه ولاړه وه،سپين کاغذ په ګلابي پوډر او په سرخي ولړل شو. انور هغه کاغذ په ميز وغورځو او په ډېره نرمه لهجه يې ورته وويل"خپل ښکلی مخ په دې مصنوعي شيانو مه خرابوه"بيا يې صندوق له المارۍ راښکته کړو او په ډېر ټيټ غږ يې وويل"ته په خپله ډير ښايست لرې او زما هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغسې خوښه يې"دايي وويل او له کوټې ووتلو. نازو هم هلته په ځمکه کښېناسته ،د ډبې نه يې يو بل کاغذي رومال راوخيستو اودسترګو اوښکې اونور شين رنګونه يې ورسره يوځاى پاک کړل.

د نيکه بابا بنګله

زه په تقدير باور لرمه خو پلار به راته ويل چې هر انسان هم هاغسې ژوند تيروي چې تيرول يې غواړي... ځينې خبرې دي چې مونږه يې بدلولى شو،هم دا وه چې مونږ ځلور ورونه خويندې يې په ښونځيو کې داخل کړي وو.

زه تر ټولو مشره يم، لسم ته چې ورسيدم نو ځينې خلک زما دغوښتو لپاره راتلل خو پلار مې له ما ډاکټره جوړوله...په هغه سپيرو ورځو کې دموټر ديوه ټکر پيښه داسې وشوه چې زمونږ کور پرې وران شو، پلار مې مړ شو. هغه سرکاري ملازم و او ځمکې مو په کلي کې له ترونو سره وې، دوى به دخپل حق جوار غنم کال په کال رارسول، ماماګانو او تروريانو به هم وخت ناوخت زمونږ سره لاس کوو.

هر څا سره زمونږ د يتيمانو غم و، زما د غوښتو لپاره چې کوم خلک راتلل دوى بيا تګ راتګ پيل کړو. هلک په بهر هيواد کې و، په ښار کې يې ښه کور و، زما دمورلپاره دا ښه موقعه وه چې له ما ځان بې غمه کړي. زه دومره ښکلې هم نه وم. اخر دکوژدنې ورځ وټاکل شوه، خپلوان مې د کلي نه هم راغلل او څو ورځې زمونږ کره ډيره و. دهلک کورنۍ درواج سره سم زما لپاره کالي پترې او نور شيان په يو صندوق کې راوړل او بيا ټولو ته وروښودل شول. زما په سريې سره بنارسي واچوله او دسرو زرو يوه ګوته يې راته په ګوته کړه خوپه ښځو کې پټې-پټې خبرې رواني وې. مازديګرچې ټول خپلو کورونو ته ولاړل نو زما مور ډيره خفه وه زما دتررويانو سره کښيناسته او ټولې ګانې يې بيا راواخيستې.

ښځو دا ويلي و چې ګانې داصل سرو زرو نه وو،خبره خو رښتيا وه زما لپاره ښکلې ګانې له اروپا راوړل شوې وې،ډېر غمي په کې لګيدلي وو،خو دا اصل نه وو. دښځو دا خبره سرو ته هم ور ورسيده، ګانې د ښار زرګر ته يوړل شوى، هغه د سرو زرو بيه ډيره لږه وښودله. وروستۍ خبره يې داوه چې داسې ګانې څوک ناوې ته نه کوي او که زما لورته څا داسې سره راوړې واى نو ما به ورته بيرته ورکړي وى.

اوس نو زما ترونو داسې فکر کاوو چې ګوندې دهلک کورنۍ ورسره درغلي کړې وه، هغوى هم خبرشول او خپل دليل يې ورته وړاندې کړو. دا چې نن صبا داسې ګانې د خلکو ډېرې خوښيږي اوداګانې په ډېرو پيسو شوې دي خو هيڅا دا خبره نه منله. اخر دوى په جرګه کې دنورو سرو زرو دګانو دجوړولو خبره وکړه،خو زما په خپلوانو کې يوه څه بد ګوماني پيدا شوي وه،زما مور به سحر ماښام داخبره کوله"بيخ دې دسرو زرو ووځي خبره داعتبار ده"لنډه دا چې خبره ختمه شوه اودګالو صندوق بيرته دهلک کورته ورواستول شو. ما په دې ورځ ځان په کوټه کې بند کړو او ښه مې وژړل، څو ورځې مې ډوډۍ ونه خوړه مشر تره مې راغلو زما په سر يې لاس کيښودو او راته يې وويل اوس به ستا خبره منل کيږي، وايه څه غواړې؟ما ورته وويل زه نور تعليم کول غواړم.

زه پوهيدمه چې زما په کورنۍ کې هيڅا په پوهنتون کې سبق نه و ويلى،جينکۍ څه چې هلکانو به هم د ښوونځي نه وروسته يا به ځمکې ساتلې يا به يې کاروبار کاوو. اخرمشرتره مې خبره ومنله زه په پوهنتون کې داخله شومه،له ما کشرې دواړو خويندو هم سبق ويلو،دوى تر ما ښايسته وې يوه د تره او بله د ماما د زوى په نوم وه.

دوه کاله نورهم واوړېدل او زما د وروستيوامتحانونو په ورځو کې زما دواده لپاره بل پيغام راغى. مور مې وارخطا شوه خو دا خلک مې ماماګانو پيژندل، هلک لکه زما په شان يتيم و ، د هغه مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې هم خبره وه چې زه يو وارې کوژده شوې وم. زما ماميګانو به مې مور ته ويل چې زبيده ډېره خوشبخته ده چې خلک يې اوس هم غواړي. دهلک کورنۍ شريفه وه، بيا دکوژدنې ورځ وټاکل شوه وداځلي زما مورلږ کسان خبر کړل. ما شکر ويستلو چې سبق مې پوره کيږي او نوی ژوند به مې هم ارامه وي. خو دکوژدنې دمخه دهلک ترور زمونږ کره راغله، زما له مور سره يې يو څو پټې خبرې وکړې او ژر بيرته ولاړه. زما مور ساه نيولې په خپل ځای ناسته وه، رنګ يې تښتيدلی و، ما ورله ژر اوبه ورکړې. پوښتنه مې ترې وکړه چې څه چل دی،هغې وويل چې دهلک کور ته چا ليک ورليږلی دی چې زبيده وړاندې کوژدن شوې ده او که همهغه ځای واده نه شوه نو هر څوک چې ورسره واده کوي سر به خوري،زما ماما ګان دهلک کورته ولاړل چې هغوی ته ډاډورکړي. ترونه مې دټوپکو سره دهغو نورو خلکو په لټه ولاړل دکوژدنې شيرينې هم دغسې پاتې شوه.

د هغو نورو خلکو درک ونه لګيدو چې څه شول، ددې هلک مور وويل چې ماتوله ځواني کونډتون کې دخپل زوی لپاره خاورې کړه، زه نه غواړم چې د پردۍ جينۍ لپاره څوک زما زوی ووژني. ما داخبره ډېره په سړه سينه واورېده،ارمان مې شو چې کاشکې دا سړی پيدا کړم او ورته ووايم"ته سخت بې غيرته يې"خو هيڅ مې ونه کړل. ماما ګانو مې ځان ملامته ګڼلو، ما يوڅو ورځې دخپل قسمت ماتم وکړواو بيا مې ټولو ته خپله فيصله واوروله"که له دې وروسته چا زما لپاره دواده پيغام راوړو،نو زه به ځان په خپله وژنم" دزړه نه مې يو لوی پيټی ليرې شو نو په يو ښوونځي کې ښونکې شوم. زما دکشرو خويندو ودونه يوځای جوړ شول ،ورور مي ښونځی خلاص کړبو،اواوس دترونو سره يې دکاروبار چل زده کاوو.

هيچا به راسره د واده خبره نه کوله بس يو مور مې وه چې لکه شمع ورو-ورو وېليده،په کور کې دا او زه يواځې وو،د اوونۍ په پای کې به مونږ کلي ته ولاړو او هلته هم زمونږ د شريکۍ کور و،زمونږه دحجرې سره نږدې دځمکې په يوه ټوټه يوه ډېره پخوانۍ قلا وه،چې اوس شاړه پرته وه،او مونږ به ورته دنيکه بابا بنګله ويله،په اصل کې زما نيکه ډېر روښن فکره سړی وهغه غوښتل چې په کلي کې دماشومانو لپاره ښونځی جوړ کړي، دهغه وخت حکومت ورله اجازه ورکړې وه،دقلا يو څو کوټې جوړې شوې وې چې دی مړ شو،بل هېچا بيا دا ونکړای شول چې دښونځي لپاره منډې تړړې ووهي،هسې هم دکلي خلکو په خپلو وړو سبق نه ويلو،زه به چې کلي ته تلمه نو شاړه بنګله به مې ضرور ليدله.

زمونږ په کلي کې اوس څو تنو تعليم کړی و،اورېدلي مې و چې يو څو جينکۍ په بسونو کې نږدې ښارګوټي ته دسبق لپاره ورتللې،ما چرتونه وهل چې که دا بنګله اباده شي نوڅومره ماشومان به په کې زده کړه وکړي،هر وختې به مې له ځانه سره کرل ريبل خو ځان به مې يواځې احساسوو.

دپسرلي رخصتۍ وې مونږ په کلي کې وو، يوه ورځ له ترور سره له کوره وتلمه چې ترونو سره مشوره وکړمه، دغرمې مهال و په کوڅه کې څوک نه و،خو نابېره يو ځوان مخې ته راغی چې ما نه پېژندلو دی ودرېدو په مونږ يې سلام واچوو،او زما له ترور سره يې حال احوال وپوښتلو، ترور مې راته مخ واړو او ويې ويلو"زبيدې دی دې ونه پيژندلو؟"ما سر وخوځوو" بختيار دی کنه" زه حيرانه شومه بختيار وړوکی هلک واو دنورو ماشومانو سره زمونږ کورته دلوبو لپاره راتلو. کله کله به يې په غولي کې ولاړ دمڼې ونې ته وختل او کچه مڼې به يې راشوکولې. يوه ورځ ما لښته راواخيسته نو ټول واړه وتښتيدل،خو بختيار په ونه کې ونښتو او ترډېره وخته زما دلښتې له وېرې هم هلته ناست و، بيا مې مور راغله او دی يې له ما خلاص کړو. هغه وخت ما ورته ويلې و چې که بيا مې وليدې نو پښې به درباندې ماتومه. زه په پوهنتون کې اومه دی په اتم يا نهم کې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو اوس چې ما ولیدو نو لوی سړی و ماته یې په داسې سترګو وکتل چې زه نا ارامه شومه. له کوټې ووتلو نود ترورنه مې پوښتنه وکړه "دی اوس څه کوي؟" هغې راته وویل "په اینځری کې استاد دی"اینځری کلی زمونږ دکلي سره جوخت واو دپټیو له لارو به خلک ورته په پښوورتلل. راتلونکې ځوورځې زه دترونو کره ګرځیدمه چې دنیکه دښوونځې بیرته جوړولو رضا ترې واخلمه. دوی څه مخالفت نه کوو،خو دکوټو دجوړولو لپاره پیسې په کار وې او دوی نغدې نه لرلې.
یو مازدیګر ځو ښځې زمونږ کورته راغلې، په دې کې دبختیار مورهم وه چې ما پیژندله. دوی چای وڅښلې او ځو شیبې زما له مور سره کښیناستې. زه دکور په نورو کارونو اخته شومه. ماښام مور راسره یواځې کښېناسته او راته یې وویل"تا اوس ټول عمر یواځې دتیرولو فیصله کړې ده؟"په دې پوښتنه کې ډېر ځوابونه و، زه یو څه پوهه ومه چې دبختیار مور یواځې زمونږ لیدو ته نه ده راغلې خوکله چې مور راته وویل"دوی تا غواړي" نو په وجود مې اور بل شو زه داتو ویشتو کالو یمه او بختیار دنولسو کالو دی. زه اوس دومره مجبوره شومه چې یو ماشوم راسره واده کوي"زما له سترګو اوښکې روانې وې مور راته خبرې کولې خو زه نه پوهیدم چې نصیحت یې راته کوو او که ماسره یې زړه خواله کوله. زه په قهر اومه داسې راته ښکاریده لکه چې بختیار راپورې ملنډې وهلې. بیا بیا به مې له ځانه سره ویل "زه دده خیرات نه اخلمه"دی به ټول عمر په ما احسان کوي چې " ته خو دوه واري پرېښودل شوې وې، ما وکړې". مور ته مې په کلکه وویل چې زه دهیڅا خیرات نه اخلمه هغه حیرانه وه،زما خویندې خبرې شوې نو هغوی هم حیرانې وې،دکلي ټول خلک چې خبرېدل حیرانیدل. بختیار زما ترونو اوماما ګانو ته جرګې وکړې،او زه ددې خبرې نه دومره وېزاره شومه چې بیا مې ښار ته کډه وکړه،هلته دترور دوه انړیندې راپسې شوی. خو هیڅوک زما په احساس نه پوهیدل ټولو ته دا خبره بې مانا ښکارېده چې دی له ما کشر و.
یوه ورځ چې دښوونځې نه کورته راغلمه نو دمیلمنو په کوټه کې څوک ناست و،د ترور لمسي راته وویل"بختیار کاکا راغلی دی"زه دده جرات ته حیرانه شومه "څومره کلک سترګی دی" مور مې راغله اوراته یې وویل بختیار وایي "ته یوواري زما خبره واوره بیا به دې نه په عذابوم" په کور کې مې هغه وخت ورورنه و که نه ددې خبرې هیڅ امکان نه و چې زه دې یو پردي سړي سره کښیناستلې وای،یو لوی ځادر مې په سر کړو مخ مې نیم پټ کړو خو بختیار په کوټه کې داسې ناست و چې سترګې یې ځمکې ته نیولې وې. زه ده ته ښه ځیر شومه سلام مې ورته وکړو ده هم هاغسې په ټیټو سترګو ځواب راکړو، بیا یې خبرې داسې پیل کړې لکه چې ماته کیسه کوي"څو کاله کیږي ستا دماما واده و سخت بارانونه شوي وو، سیندهم راختلی و" ما نه دخپل کشر ماما واده نه وهیر،دکلي ټولو خلکو ته داواده په زړه وځکه دومره بارانونه شوي و چې خلکو دسوزلو لپاره لرګي نه لرل،له ښاره به یې پخه ډوډۍ راغوښتله بختیار وویل"په کوم ماښام چې تاسو دناوې کره نکریزې وړلې زه دلاریو اډې ته په پښو روان وم.
زما دلسم امتحانونه و، دلاریو په اډه کې دشپې به ځینې هلکان راټولیدل چې یوځای سبق ووایي. هغه وخت باران تم شوی و، تاسو ټولو جینکو دنکریزو تالونه اخیستي و او دبرجومات په لاره دویالې سره روانې وی. یوې جینۍ تمبل غړوو او تاسوټولو ورسره سندرې ویلې چې یوه مصرعه اوس هم زما په زړه ده، "شمعې پرې سپرې دي جانانه". بختیار چې دا مصرعه وویله نو زه په خندا شومه خوځان مې ونیولو،دی یوه شیبه غلی و بیا یې وویل" یوه جینۍ په خټو کې وښویده نو تاسو ټولو په برچ وخاندل، تا دنکریزو پتنوس ترې رانیولی و او په دې کې دې نکریزې او مړې شمې سمولې راسمولې، بیا تا دیوې جینۍ نه اورلګیت واخیستو او مړې شمې دې بیرته بلې کړې. زه دویالې په بله غاړه یوې ونې لاندې ولاړ وم ستاسو ننداره مې کوله. کله چې تا دنکریزو په تال

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې شمعې بلولې نو هغه وخت ما یوه دعا کړې وه چې"خدایه پاکه داجینۍ به ماته راکوې"دبختیار ددې خبرې په اورېدو زما وجود وریږدیدو،او له سترګو مې بې واره اوښکې روانې شوې.
دی ډېر په اخلاص راته لګیا و،خو ماته دنیکه بابا دبنګلې ښوونځی مخې ته ودرېدو،زما په ژوند کې اوس هم دغه کار و چې کول مې غوښتل ما ورته وویل" زه اوس د واده په هکله فکرهم نه کومه. زه په کلي کې ښوونځی پرانیستل غواړمه" بختیار په لومړي ځل سترګې اوچتې کړې او زما په لورې یې وکتل، "که په ما اعتبار کوې نو زه درسره لوظ کوم چې دا ښوونځی به مونږ دواړه جوړو، زه دتعلیم په وزارت کې یو کس پیژنم چې راسره مرسته کولی شي. نابېره زما زړه په ټوپونو شو. تراوسه بختیار راته ماشوم ښکارېدو،خوددې خبرې په اورېدو راته احساس وشو چې زه خو ډېر قوي ملګری لرمه.
بختیار دخپله جیبه دمخملو یو وړوکی ډبی راوویستلو او په میز یې کیښودو.... بیا پاڅیدو او په تلوتلو کې یې وویل: "زه پر تا احسان نه کوم خودومره خبر یم چې ته زما لپاره یې او زه دې کوم" دی زمونږ له کوره ووتلو، زه هم هلته ناسته اومه دبختیار په خبرو زما دزړه. بورجلونه وخوځیدل، خبره نه شومه چې څه وختې مې موررراغله او راسره کښیناسته،هغې دمخملو وړوکی ډبی له میزه را اخیستې و،او وروورو د دې سر یې پرانیستلو. په دې کې دسرو زرو یوه ساده چله (ګوتمه)اینسې وه، نه وربانديې غمی لګیدلی و او نه وربانديې کار شوی و. مور مې هیڅ نه ویل بس ماته یې کتل. دهغې په سترګو کې یوه پوښتنه هم نه وه،ما خپلې اوښکې پاکې کړې او هغې ته مې لاس وړاندې کړو، مورمې هغه ساده حلقه راواخیسته او زما دښي لاس په دریمه ګوته کې یې برابره کړه.

نرسه

دبم چاودنه ډېره زوره وره وه،دښار په لوی روغتون کې هم ددې غږ واورېدل شو چې دپیښې له ځایه لس کیلو متره لیرې و. ددې روغتون مشر ډاکټر سمدلاسه ټولو ډاکټرانو او نرسانو ته امر وکړو چې اضافي کټونه دې تیار کړي. هغه مریضان چې ناروغي یې دومره سخته نه وه دکټونو نه ایسته کړی شول. ځینې په کې په خپله راپا څیدل او خپلو خپلوانو یې هڅه کوله چې ژر تر ژره له روغتونه یې وباسي. دروغتون ایمبولانسونه په تیزۍ سره راویستل کیده، ددوی چلوونکو دغرمې ډوډۍ نه څکه هم نه وه کړې،غزال دوه نوړۍ خوړلې وې او دنورو په شان یې زر ځان چمتو کړو چې دټپیانو مرسته وکړي. په لومړي ایمبولانس کې درې ماشومان و،شاهده ا و خلیل ور وړاندې شول،په بل کې دشپاړسو کالو یوهلک و،جامې یې شلېدلې او دپرهرونو نه یې وینې روانې وې،غزال ور وړاندې شوه،په ایمبولانس کې ورته اکسیجن ورکړل شوی و،او له خطره بهر ښکارېدو ،دایمبولانس مرستندوی وویل:
"ددویمې درجې مریض دی"غزال پوهه شوه چې دوینې اړتیا وه. فیصل ته یې چیغه کړه او هغه ته یې د وینې د نمونې اخیستو وویل.
د هلک د سر ټپ دومره ژور نه و،غزال دستانې په لاس کړې او ددې هلک دوجود دپرهرونو په لټه شوه، د هغه ټول وجود غوړ اوخیرن و،دجامو نه یې دپټرولو بوی تلو،غزال له ځانه سره فکر کاو چې دا به کوم مستري وي،په لړه شېبه کې هغې دده له لینګو پتلون قیچي کړو هلته دسوځېدو نښې وې،په پوښتۍ کې یې یوه وړه ټوټه اوسپنه ښښه وه چې غوښه یې څیرې کړې وه او وینې ترې روانې وې،غزال چې ټول پرهرونه ورله پټ کړل،نو ددمې لپاره یې ددیوال سره ډېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولګوله،ډاکټر خالد چې له يو مريض بل ته روان و،ددوی په لورې ورغی،دهلک دپرهرونو په هکله يې غزال نه پوښتنه وکړه.
که څه هم دهلک رنګ ژيړ بخن شوی و،خو غزال ته يې وويل:"وينې ته اړتيا نه لري ګلوکوز(سيرم) به ورته بس وي،بيا په تلو-تلو کې هلک ته يو نظر وکتل او ويې ويل:"وجود ورته پاک کړئ که نه دانفکشن خطر شته"غزال هم له دې خبرې وېرېده او په خپل مسلک کې يې هم له دې کاره بد راتلل،دبې هوښه مريضانو پاکول به هغې داسې ګڼله لکه چې غلا کوي يو انسان خبر نه وي او دوی... هغې په سپرټ کې مالوچ لامده کړل او لومړی يې دده خيرن لاسونه چې په تيلو او خاورو ککړ و پاک کړل،خواوشا يې کتل که څوک همکار ورته راشي نو دا مريض به ورته وسپاري،خو اوس نور ټېپيان راوړل شوي و. يو چا دګلوکوز دخيجولو الات ورته راوړل او په منډه بل مريض ته يې مخه کړه. وخت کم و،غزال په تودو اوبو کې مالوچ او سفنج ايښي و او دهلک وجود يې زر زر پرې پاک کړو. بيا دګلوکوز دخيجولولپاره يې دهغه لاس راواړو او ديو راوتلي رګ دپاسه يې دستنې ځای په نښه کړو،د هلک لاس ورپيدو خو بيا ارامه شو،نابېره هغه سترګې وغړولې او غزال ته يې وکتل، په خيرن مخ د هغه سترګې عجيبه ځلا کوله.
خو ډېر ژر بيا يې سترګې پټې کړې،دګلوکوز دڅڅوړې نه يو-يو څاڅکی راتويدو او دهلک رګونو ته ورداخلېدو،غزال يوه توليه پيدا کړه ،په ګرمو اوبو کې يې لمده کړه او د هلک مخ يې ورباندې پاک کړو،خيرې او وچې شوې وينې په توليه کې جذبې شوي او دهلک دڅيرې زيړ بخنه څرمنه را څرګنده شوه. غزال داسې احساس وکړ لکه چې په يوه ښکلې هنداره پرتې دوړې پاکوي. دهغه هلک نسواري ګلګوتې ويښته لندو،غزال توليه يوواري بيا لمده کړه او دده سر يې پاک کړو. په وجود کې دا هلک دشلو کالو ايسېده،خو مخ يې لکه دڅوارلسو پنځلسو کالو ماشوم وۀ، نري-نري ويښته يې دنوي خرئيل شوې ږيرې غمازان و.
په روغتون کې اوس دخلکو ګڼه هم زياته شوې وه،دزخميانو چغې،دښځو او ماشومانو ژړا،دنرسانو منډې ترړې او دايمبولانسونو نه د راښکته شويو کسانو د ټراليو دپايو غږونه يو عجيبه وحشت جوړ کړی وو.
غزال د هلک له کټه وخوځيده او يو بل ټپي ته ودرېده چې ساه يې لنډه لنډه کيده،هغه ته يې داکسيجن خولۍ پر پوزه کيښوده او چې ساه يې ارامه شوه نو دهغه دپرهرونو په لټه شوه. هغه کسان چې لږ زخميان و ددرملنې نه وروسته کورونو ته ورواستول شول، دځينو خپلوان خبرشوي واو روغتون ته يې ځان رسولی و. دځينو نورو په جيبونو کې د پيژندګلوۍ پاڼې راوتلي و،او ددوی دکټونودپاسه په ميخ شوو دړو يې نومونه هم ليکل شوي و، درې وارډونه پورا ډک وو.
غزال نه پوهېده چې دڅومره کسانو وينې يې پاکې کړې وې،د هغې مغزو شميره نه کوله دنورو ټپيو داخيستو لپاره په برنډه کې روانه وه،چې نا ببره دټيلي ويژن دکيمرې سترګه پرې برابره شوه. يو ژورنالست د خپل مايکروفون سره ورته راوړاندې شو،له دې يې څه وپوښتل خو غزال ورته رډ رډ کتل او هم هاغسې د داروګانو ستور ته ولاړه. يوه ټرالی دسامانونوسره يې په مخه کړه او دې لا نورو ټپيانوته ځان نه و رسولی چې ډاکټرخالد يې مخې ته راغی"دهغه ځوان حالت خراب دی ژر ورته اکسيجن ورکړه"،په روغتون کې اوس په لسګونو ځوانان داخل شوي وو،خوغزال پوهه شوه چې خالد کوم ځوان يادوي. هغې دسامان ټرالې فيصل ته وسپارله او په خپله يې دځوان کټ ته ځان وررسوو، يوې نرسې دهغه لاس نه راوتلې دګلوکوز ستنه بيرته په رګ کې وروټومبله خو دهلک دخولې نه داسې غږونه راوتل ته به وايې چا يې مرۍ خپه کړېده، غزال په منډه داکيسجن خولۍ راواخيسته او دهغه پر پوزه يې کيښوده.
ماښام مهال دغزال دنده ختمېده،خو نن دوی ته وويل شول چې دآرام په کوټه کې دې څو ساعته خوب وکړي او د شپې لپاره دې تازه دم شي،په سختو ټپيانو کې اوس درې تنه پاتې وو،يو کس

(c) ketabton.com: The Digital Library

داپریشن په مېز مړ شوی و، دوو نورو په لاره کې ساه ورکړې وه،یوچا غزال ته خبر ورکړی و،خو هغه دومره ستړې وه چې دا ټولې خبرې ورته بې مانا ښکارېدې،په تیرو دوو کالو کې دهغې دمسلکي ژوند دا دوېیمه لویه پیښه وه او دتیرې پېښې په پرتله اوس یې اعصاب پرځای و. درې ځلورساعته خوب یې نا ارامه و، دشپې نهه بجې غزال یو څه وخوړل او وارډ ته ولاړه.
په دریو کې یو بل تن هم مړ و، ځوان هلک چې نوم یې چاته نه ومعلوم داکسیجن په خیمه کې پروت و. داسې ښکارېده چې په سر کې یې زخم جوړ دی خو دی یې هوښ ته نه پرېښودو دده پوښتنې ته تراوسه څوک نه وو راغلي،دغزال زړه را ډک شو،په دومره وړوکې عمر کې خدای خبرچیرته یې مزدوري کوله، مور به یې خبره وي که نه، مور لرې او که نه، پلار به یې چیرته وي، وروڼه خویندې...هغې دځوان لاس ونیولو،یو څو شېبې ورته ناسته وه ډاکټر حمدي را ښکاره شو، دده نبضونه یې وکتل بیا یې داکسیجن دلیرې کولو امر وکړو،اکسیجن چې بند شو، نو هلک هم هاغسې ارامه ساه اخیسته،غزال ته یې وویل:
"ته همدلته اوسه اوڅارنه یې کوه" غزال یوه تپایي راښکله او په هغې کښېناسته،دهلک مخ ته په ځیر وه"چې نوم به یې څه وي"هغې دهلک لاس ته پام کړو، دګلوکوز ستنه تراوسه په کې ټومبلې وه خو په کڅوړه کې نورڅه پاتې نه و. غزال ستنه او شنه پلاسټیکې کینوله راوویستله ، هغه ځای چې شین شوی و یوه پټۍ یې پرې سلیخ کړه، بیا یې ورو-ورو دده لاس ومښولو دهلک پړمخ یوڅه رنګ ښکاره شوی و،غزال ورباندې غږ وکړو" ته زما خبرې اورې نوسترګې پرانیزه"دهلک باڼه ورورپیدل ،او غزال پوهه شوه چې دی په هوش کې دی لږه شیبه نه وه تیره چې هغه وټوخیده غزال دهغه سر په خپلو لاسونو کې ونیولو داکسیجن دلیرې کیدو وروسته کله-کله مریضان ټوخیدل او ددې خبرې نښه وه چې دی له خطره بهر دی غزال پرې بیا غږ وکړو"سترګې پرانیزه"هلک ورو غوندې سترګې وغړولې غزال ورته موسکۍ شوه ته اوس جوړیې؟ نوم دې څه دی؟هلک څو شیبې غزال ته کتل نا ببره یې په سترګو کې وحشت راښکاره شو نږدې وه چې له کټه را پاڅیدلی وی خو غزال را ټینګ کړو.
"ته په روغتون کې یې...."هلک خپل لاس ته وکتل بیایې خوا شا سترګې واړولې،غزال ورته وویل:"ته په چاودنه کې زخمي شوی وې"چاودنه...بم... هلک دشونډو لاندې وویل بیا یې سترګې له اوبو ډکې شوې بل لاس یې په سترګو کېښودو اوغزال ولیدل چې اوښکې دده پرانګو راوانې وې،هغه نه پوهېده چې څه وکړي په دې کوټه کې یوبل مریض اوس ویده وو، غزال دهلک لاس په خپل لاس کې ونیولو اوورته یې وویل:"که څوک خپلوان دې وي چې خبر یې کړو"هلک ناڅاپه دغزال لاس کلک ونیولواو غزال ته یې وویل:
"زه وېرېږمه ...مامه پرېږده...دوکان ...ماسره په دوکان کې شفیق هم وو...دوکان...موټرونه ... یا خدایه ...اوس هغه به چیرته وي"دهغه وجود په رېږدېدو شوغزال اوبو ته لاس کړاو دده خولې ته یې وړوکی ګیلاس ونیولو، هلک یو دوه ګوټه وکړه اوبیا په ټوخیدو شو،غزال دهغه په تندي لاس کیښودو او ورله یې تسلي ورکړه بیا یې ترې نوم وپوښتلو "ایمان" غزال په دړه د هغه نوم ولیکلو د هغه په تندي یې دوجود دحرارت معلوملولپاره یو توره پټۍ کیښوده، بیا یې یو څو جملې دراپور په توګه ولیکلې او له ده یې پوښتنه وکړه"ته توان ته اړتیا لرې، زه درته ډوډۍ راغواړم" دایمان زړه ډوډۍ ته نه کیدو خو غزال دومره په محبت ورسره خبرې کولې چې ده ورته په تندي لاس کیښودو، غزال ډاکټرحمدي خبر کړو او د معاینې نه وروسته یوځلې بیا دایمان دکټ سره جوخته کیناسته او د ډوډۍ وړې-وړې مړۍ یې ورته په خوله کې ورکولې،ایمان اوس یوڅه دخبرو جوګه شوی و،دشونډو رنګ یې دتور نه ګلابي شوی وو،سترګی یې هم ځلېدې دډوډۍ نه وروسته ایمان ورسره ټوکه وکړه"سیګرټ څکلی شم"دغزال تندی تریو شو اونږدې وه چې ورباندې په قهر شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای چي دایمان په سترګو کې يې شوخي ولیده، او بیا يې وویل:"ته آرام ته اړتیا لرى که څه شى دې په کار وي دکټ په سر کې زنګ لګیدلى دى دا ووهه."
په راتلونکو څو ورځوکې غزال هره ورځ دایمان پوښتنه کوله،د هغه د سر اکسرى اخستل شوې وۀ اوپه کې هیڅ زخم نه لیدل کیدو، دبم دچاودني خبرونه په ورځپاڼو کې چاپ شوي و، دایمان مرکه هم په کې وه. په عیني شاهدانو کې دى هم شامل وو، سیاستدانانو خپلې-خپلې بیانیې ورکړې وې. غندني شوې وې، پلټني رواني وې، ایمان اوس ډېر ښه شوى و، دډاکټرانو نظر دا وچې په دوو ورځوکې به دى په خپلو پښو ودریږي او دروغتون نه يې رخصت کړي، غزال به اوس دده کټ ته ډېره لږه راتله،سهار به يې ده نه حال وپوښتلو اوبیا به نورو مریضانو سره اخته وه. ایمان غوښتل چي دا دې زیات وخت ورسره وي او یوه ورځ چي غزال ته يې ګیله وکړه چي اوس يې پوښتنه نه کوي نو هغې ورته وویل:
"ته اوس ښه شوى يې"زما ډیوټي دهغو مریضانو سره وې چي دمرګ خولې ته روان وي زه نرسه یمه دایمان لپاره ددې خبرې زغم ګران وو،خو په بله ورځ چي ډاکټر ورته د کورته دتللو اجازه ورکړه نو دى دغزال په لټه کې شو،غوښتل يې چي هغه خپل کور ته راوغواړي،ډوډۍ ورله وکړي،ملګرتیا يې وپالي..... خو د روغتون دڅانګې (وارډ) دروازه کې يې قدم ونیولو، مخامخ دیو پوخ عمر سړى په کټ پروت وو، ښایي دټریفیک کومه حادثه شوې وه بهر پولیس هم ولاړ و،غزال دهغه سړي لاس په خپل لاس کې نیولى و،دتندي نه يې ورته ویني پاکولې،سړى په هوښ کې وو.
غزال ته يې په ډکو سترګو کتل،اوغزال په ډېر سکون ورسره ورو-ورو خبرې کولې،ایمان هم له هغه ځایه دخپل کورپه لورې روان شو،په غوږ کې يې دغزال خبره بیا-بیا اورېده"زه نرسه یمه.....زه دټولو په پرهرونو پټۍ ږدم.

څواک

زه اوس هم حیران یم چي دورځپاڼو دګېډۍ دپاسه ایښي دنیمي روپۍ سیکه مې ولې را اوچته کړه،ځان رانه څو-څو واري داپوښتنه وکړه چي ولې مې دا کار وکړو،خو هیڅ ځواب راسره نشته.
اوس چي جیب ته لاس کړم نو داسیکه مې په ګوتو ولګي اوزه خپل لاس دومره په وارخطایۍ له جیبه را وباسم ته به وایي کوم لړم چیچلې یم، اوس نیمه ورځ تیره ده، دچایو لپاره مې پیسې ملګري نه قرض کړې څګه زماد وړو پیسو بټوه هم په دې جیب کې ایښي ده اوزه اوس دخپل جیب نه وېرېږم.
نن سحر زه څومره خوشحاله اوارامه له کوره ووتلمه،د بس تمځي پورې مې په لاره ځان ته ویل چي ژوند ډېر ښه شى دى، دخداى پاک شکرونه مې ایستل چي زه روغ وجود لرم. د تمځي سره نږدې داخبارونو او مجلو یوه وړه هټۍ ده،زه هره ورځ له دې هټۍ ورځپاڼه اخلم، کله-کله داسې کیږي چي زه دپنځو یا لسو روپو نوټ هټۍ وال ته ورکړم او تر څو چي دى ماتې پیسې راکوي نورې سورلۍ بس ته ختلي وي،داسې خو چېرې نه وشوي چي بس رانه تللى وي،خو زه غواړم چي تر ټولو وړاندې ورته وخیژم، دخپلي خوښې دکړکۍ سره نږدې سیټ کې کښینم،او تر دفتره ورځپاڼه ولولم، خو کله چي سورلۍ رانه وړاندې شي نو بیا دکښیناستو ښه ځایونه نورو نیولي وي، که قسمت مې ښه وي نو په وروستیو سیټونو کې یونیم ځاى راته پاتې وي،که نه په ولاړې سفر کووم،او په ولاړې بیا ورځپاڼه نشم لوستي نو ددې ستونزې حل مې دا را ایستلى دى چي له کوره په جیب کې دورځپاڼې پوره پیسې وړم، هټۍ وال هم اوس خبر وي چي ما شمیرلې ماتې پیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته په لاس کې نیولې وي. هغه چې ما له لیرې ووینې نو ورځپانه راته په لاس کې ونیسي،زه دهغه پر لاس پیسې ږدم او په بل لاس ترې ورځپانه اخلم.
نن هم داسې وه خو یوه بله پیښه هم وشوه،دهغه مخې ته دورځپانو پر لوېې گیډۍ دنیمې روپۍ سیکه چانه پاتې شوې وه، زه چې هټۍ ته نږدې شوم نو سمدلاسه مې ورباندې سترگې ولگیدې اوکله چې هټۍ وال زما پیسې په خپل حسابې دخل کې ورغورځولې نو ما دورځپانې دلاندې نه خپل لاس وروړاندې کړو،دا سیکه مې راواخیسته او ژر مې خپل دجیکټ جیب ته وغورځوله.
ما دا کار دومره په چټکۍ وکړ چې اوس هم حیران یم چې دا څنگه وشول، زه عموماً ډېر سست یم او دژر فیصلې کولو توان نه لرم، په کور اودفتر کې هم نور راپورې خاندي چې زه دمعمولي خبرو لپاره هم ډېرسوچونه کووم، نو نن مې څرنگه دا سیکه راواخیسته، هټۍ وال راته دهره ورځ په شان خدای په امان هم وویل، خو ما ترې مخ گرځولی و او د بس سټاپ په لور په گړندي گامونو روان شوم، زه هم دهغې شیبې راهیسې نا ارامه یم.
په بس کې راته دخپلې خوښې سیټ غیره خلاصه کړه،خو زه دهرې ورځې په شان خوشحاله نه وم ورځپانه مې کتله خو هیڅ نه پوهیدم چې څه په کې لیکل شوي دي، په دفتر کې مې ټوله ورځ واړوله خو نه یم خبرچې تراوسه مې څه کړي دي مشر ته مې څه ویلې دي، هیڅ مې نه یادېږي بس دجیکټ د جیب په تل کې ایښې سیکه راته بلا گرځیدلې ده.
یو وارې مې تکل وکړ چې یوځای کې یې خطاکړم، خو یونا لیدلی ځواک مې لاس وونیسی، دسهارراهیسې مې ځان څوواری تسله کړی دی... داچې په ټوله دنیا کې د ورځې په میلینونو ډالرو غلاگانې کیږي، سیاست وال هره ورځ رشوت اخلې کورونه اوکارخانې جوړوي، زمونږ ددفتر مشر څوواری په سرکاري ټیلې فون دخپلوملگرو سره خبرې کوي، دوکانداران څومره غلاکوي، زمونږ کاکا څنگه دپلار په ځمکه خیټه اچولې ده... داهم غلاده...ماما تراوسه زما مورته دپلار دمیراث برخه نه ده ورکړې...او زه... زه دنیمې روپۍ په سیکه نا ارامه یم ...لعنت دې وي پرما، خو زما وجود او زما روح لکه چې دې سیکې یرغمل نیولې وو،ما دخدای له خوا دومره دجرم احساس نه کاوو، خبر یم چې هغه ډېر لوی او ښنونکی رب دی، زه هټۍ وال ته هم دگناه احساس نه کووم، هغه خبر دی چې زه ډېر ایمانداره یم، یوځل یې په تادۍ کې راته زیاتې پیسې بیرته راکړې وې، ما په بله ورځ ورته وسپارلې اودی دومره خوشحاله شو چې دیوې نوې مجلې نوې گڼه یې مفته راکړه، دی زما ډېراحترام کوي.
خو زه نن خپل ځان ته عجیبه ایسیدم، ځان راته وایې"ښه نوټول عمر دې یوه بله څیره په مخ لگولې وه....تاهم دنورو په شان نن اصلي څیره راته ښکاره کړه"زه ځان ته په قهر شوم"ټوله دنیا همدغسې ده...دیوې سیکې هیڅ ارزښت نشته دی ما مه په عذابوه"بیا کورته دتللو لپاره چې په بس کې کښیناستم نو ځان راته پټ-پټ خاندل، په مایې ملنډې وهلې، "ښه نو دا دومره موده دې څوک غولول لکه چې په یوه ډرامه کې دې خپل رول لوبوو که څنگه؟"ما سترگې پټې کړې اوځان ته مې وویل:
"نارمل انسان تل غلطي کوي...بس اشتباه مې وکړه...بیا به داسې نه کووم"ځان مې غلی شو خو بیا یې لکه دښامار سر راپورته کړو"داپیسې ستا نه وې"ما ورسره استدلال وکړو"دا دهټۍ وال پیسې هم نه دي....یو بل چانه پاتې شوې وې اوس به ددې سیکې خاوند پسې چیرته گرځم؟ دا نا شونې ده"ځان مې په قهر وویل:"ښه نو اوس داجواز غواړې که تاته دا چانس پیدا شي نو هره ورځ به دا کار کوې، په دې سیکې ستا څه حق دی؟" "حق... زه ناراضه شوم" حق مې په دې دی چې زه دهټۍ وال نه هره ورځ، ورځپانه اخلم "...ځان وخاندل" ښه نور" داچې زه هره ورځ کار کووم ...تراوسه مې په چا ظلم نه دی کړی... بله دا چې... ما دخپل ځان په هکله څه ویل خوبس ودرېدو او زما ځای رارسېدلی وو، زه دبس نه ورښکته شوم،دسړک نه پورې غاړې ته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تيرشوم نو د ورځپاڼې هټۍ رانه څو ګامه ليرې وه، په دې وخت کې به دښوونځي هلکان يا بې کاره ځوانان دهټۍ خوا اوشا دلرګي په تختو ايښي رنګارنګ مجلو ته تاويدل را تاويدل، هټۍ وال به دلرګي په يو تش صندق ناست او چاى به يې څښلې.
زه دهټۍ مخې ته ودريدم نو دى ژر را اوچت شو راته يې دچايو ست وکړ،خو ما ورته په انکار سر وخوځاو،دده شاته دلرګي په يو شيلف دسيګرټو قوتی،دبسکټو او کاغذي رومالونووړې پيکټې ايښې وې،ما دکاغذي رومالونو وړوکی پيکټ ته اشاره وکړه، ده مخ واړوو،نو ما دجيکټ دجيب نه هغه سيکه را وويستله او ډېر په چټکی مې ورځپاڼو په ګيډۍ کې کيښوده "شل پيسې"هغه وويل ما دخپلې بټوې نه پيسې راوويستلې هغه ته مې په لاس کې ورکړې،درومال پيکټ مې ترې راواخيستو او دکور په لورې روان شوم زما دننه خاموشي ده، بهرهم چپه چوپتيا ده، زه يواځې دخپلو پښو ښکالو اورم.

دژبې خرپ

نن دبرتانيا په ټولو لويو وړو ورځپاڼوکې زما فوټو چاپ شوى دى،ما سره ملکه ولاړه ده، هغه ماته خاندې او زما سترګې دهغې نرۍ شونډو ته دي چې شوخه سرخي يې پرې وهلې ده، دعکس سره داسې جمله ليکلې ده، "ملکه دکوين ميرې روغتون دايکسرې ديو پرمختللي سيستم دپرانيستې په موقعه ديو ايشيا يي کارکونکي سره"ځينو ورځپاڼودا عکس په دويم مخ کې چاپ کړى دى ځينو يې په وروستى مخ، ځکه چې دنن لوى خبردترکيې هغه زلزله ده چې دوه زره کسان په کې مړه شوي دي.
زما ميرمنې نن دغرمې هغه وخت په ورځپاڼو کې زما عکس وليدو چې د ورځې سودا لپاره زمونږ کور ته نږدې دوکانونو ته ولاړه، هغې د سودا پر ځاى ټولې ورځپاڼې وار په وار ليدې او هغه ټولې يې کور ته راوړې چې دا عکس په کې چاپ شوى و،بيا يې راته دکار ځاى ته ټيليفون وکړو او وويل چې هغې ټول دوستان او دپيژندګلوې خلک خبر کړي دي چې ورځپاڼه وګوري.
زه خبروم چې هغې به لومړى ټيليفون خان اغا ته کړى وي،دهغه ښځه زما دميرمنې سياله وه، په هره موقعه به يې دخپلو لويو-لويو شتمنو ملګرو،دهغوى دکورونو دباغونو دصوفو اولوښو په صفتونو زما ماغزه او دښځې زړه خوړلى وو... اوس زما ښځې له خداى موقعه په لاس ورکړې وه،په کوين ميرې روغتون کې زما پنځه کاله کيږي چې دکمپيوټر انجينر په توګه کار کووم،زما له کاره ټول خوشحاله دي،يو کال کيږي چې يوې امريکايي کمپنۍ دايکسري نوى ماشين جوړ کړى وچې ديو کمپيوټر سره تړلى واودبټن په يوکليک (کيکاږلو) دهډوکي د هر اړخ عکس اخلې. ددې مشين دکار په هکله پنځو کسانو ته تربيه ورکړې شوې وه،چې يو په کې زه اوم،په تيړو څو مياشتو کې مونږ ددې ماشين د رارسيډو سره ددې د لګولو امتحاني دوره کې بوخت وو .
تيږه مياشت خبر شوم چې ملکه به دروغتون ددې برخې ليدو ته راځي او مونږ به ورته ددې ماشين ښيګڼې ښايو،دملکې دراتګ دخبر سره په خلکو کې جوش پيدا شو، يوه ورځ مې وليدل چې په هره برنډه کې دلرګينو دروازو په بيخ کې لګيدلې دپيتلو پټۍ پالش کيدې،بهر په هر چمن کې دهر يو بوټي سره يو باغبان ليدل کيدو، ځينې کوټې رنګ شوي ، دکړکيو دشيشو پاکوونکي به هره ورځ راروان وو، دروغتون چار چاپيره دوړوکي ديوال دپاسه لګيدلي اوسپنيزې جنګلې په تور رنګ رنګ کيدې، او ددې لوى دروازې په هر مخ طلايي ټکي په تور مرمر کې برېښيدل.
يوه ورځ دروغتون مشر چې ما چيرې نه و ليدلى زمونږ څانګې ته راغى، دټولو سره يې ښه په خندا خبرې وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږه مشره هم ورسره وه... راته یې وویل چې ملکه به دروغتون کومو برخو ته ورځي اودا چې دهغې دراتللو نه یوه ورځ وړاندې به مونږ تمرین کاوو، په هاغه ورځ لس دولس سړي چې یوشان تورې جامې یې په غاړه وې اوکړه وړه یې دپولیسو وو راغلل،زمونږ مشره دیو څو تنو سره را ښکاره شوه مونږ په خپل-خپل ځای ولاړ وو،زه دنوي ماشین سره اوم او زما کار دا و چې کله راته اشاره وشي نو زه یوی بڼنه کېکاږم،گومان مې نه و چې ددې دومره لوی ماشین تر شا زه به چاته ښکاره شوی وای، زمونږ مشرې دملکې په شان یوڅو قدمه اخوا دېخوا واخیستل،یو څو تنو سره یې په نرمه لهجه خبرې وکړې او یو تن سره د لاس روغبړ وکړو، په هغو دولسو کسانو کې یو تن خپلې گړی ته وکتل او ویې ویل بس دی اوس وړاندې ځو دوی ټول ووتل مونږ بیرته خپل اصل حالت ته راغلو. زه دروغتون په لومړي پوړ کې جوړریستورانټ ته ولاړم او په خپل ځای کښېناستم،له دې ځایه بهر چمن ښکارېدو،دریستورانټ زیاتره کارکونکي ما پیژندل په دوی کې کترین هم وه،چې زما سخته دښمنه وه، دا د پنځوسو کالو یوه بوډۍ وه چې سخته متعصبه انکرېزه وه.

یوواری ما ډوډۍ خوړله نو دې زما مخې نه وړه گلدانۍ اوچته کړه او په بل میز یې کېښوده چې یو سپین پوستي سړی او ښځه پرې نا ست وو، بل واری دډوډۍ پاتې پیسې ماته په لاس کې دراکولو پر ځای راته دلرگي پر تښته کېښودې.

ما ددې مشر ته شکایت کړی و،نو ځکه ددې له ما بد راتلل. زمونږ تر منځ یو خاموش سوړ جنګ روان وچې لږ خلک ترې خبر وو، هغې به کله-کله نورو خلکو سره په خبرو کې غږ راپورته کړو او بیا به یې ورو غوندې وویل"زمونږ وطن یې مردار کړی دی"دمیزونو دپاکولو پر وخت به یې دشونډو دلاندې یو څه وویل او ماته به یې وکتل، هر څومره وخت چې به ما په ریستورانټ کې تېرو او هغه به شاواوخوا گرځېده نو زه به نا ارامه وم ، یو څو همکارانو ته مې دزړه خبره وکړه خو دوی پرې ځان واچوو، ځینو راته وویل:

"پروا یې مه لره"نن هم هغې دملکې دراتگ خبره کوله او دنور کله په شان زماځنگ ته دتیرېدو پر وخت یې وروغوندې وویل:"شکر دی چې مونږ ملکه لرو" ما په زړه کې وخندل چې ټوله دنیا په کوم مخ روانه ده او دا بوډۍ په داسې شاهي کورنۍ نا زېږي چې په خپله ددې هیواد دورځېانولخوا په ورځ کې یوځلې خو بې عزته کېږي خیرزما یې څه.....زه چې ماښام کورته تلمه نومشرې راته یادونه وکړه چې صبا ته به نکټایي ترې ،بس دلته "زما یې څه"احساس رانه ولاړو، زما دنیکټایي نه بد راځي،خو هغه دچا خبره "حکم حاکم مرگ مفاجات" سحر چې دتک سپین کمیس سره مې سره نیکټایي وتړله چې میرمنې مې دکباړ نه راته همدې بدې ورځې لپاره راوړې وه،دسحر نهه بجې روغتون ته ورسیدم نو په ټولو دروازو پولیس والا ولاړ وو، گاډي تالاشي کیدل دډاکټرانو او نرسانو شناختي کارټونه بیا-بیا کتل کیده، جامه تالاشي هم روانه وه دننه دوو کسانو دروغتون کارکونو ته ژېړ کاغذي سټیکرې په جامو لگولې چې له نورو وپیژندل شي، په خپلې څانگې کې مې ولیدل چې ټول داسې جوړ او تیار راغلي وو ته به وایې چې واده دی، زمونږ مشرې دومره داوچتو پوندو بوټان په پښو کړي و چې په کې گرځیدلې نه شوه مونږ ته یې وویل چې"عادي کار وکړئ دملکې لپاره دڅه خاص تردد ضرورت نشته" خو په خپله دهغې دتندي گونجې ددریو پر ځای دولس شوې وې.

پوره په لسو بجو دملکې موټر دروغتون په لویه دروازه رادننه شو،اولکه څنگه چې یو ورځ وړاندې مونږ لېدلي وو د لسو دولسو سړو یوه ډله اخوا دېخوا ودرېده، شل تنه کیمرې سره دټیلې ویژن د فبلم جوړونکي هم تیار ولاړ وو، یو څو دننه په لږه فاصله ورو-ورو ورسره خوځیدل داسې لکه چې دمچانو یوه جوپه خوځیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټاکل شوی وخت ملکه زمونږ شعبې ته راغله،دټولو پېژندګلوي ورسره وشوه، ماته اشاره وشوه نو دایکسرې دماشین بټن ته مې زور ورکړو، یومریض مو دوړاندې نه تیار ودرولی و،نږدې وه چې ملکه بلې کوټې ته بیول شوې وای چې په کمپیوټر دهغه مریض هډوکي ووینې خو ناڅاپه ملکه وړاندې شوه او له ما سره یې خبرې پیل کړې،په دې وخت کې دڅو کیمرو رڼاګانې پر ما او پر هغې لکه د تالندې ګوزارونه وکړل، زما نه یادېږي چې ملکه څه پوښتنه کوله اوما ورته څه ځوابونه ورکول، دا هر څه یوه لحظه وو، بیا چې په ځان پوهیدم نوهر څه خلاص وو، ملکه بلې کوټې ته تللې وه او زه حیران په خپل ځای ولاړ وم.
ملکې تقریبا په روغتون کې نیم ساعت تیر کړو،او دهغې موټر له لوی تور اوسپینزې دروازې ووتلو نو تردېره وخته خلکو په وړو-وړو ډلو کې له یو بل سره خبرې کولې، مونږ په خپله شعبه کې دهغو مریضانو دایکسرې په اخیستو کار پیل کړ چې راته په انتظار ناست و او تر مازدیګره اخته و. نن هم له سهاره مونږ په کاربوخت و،خو هغو خلکو چې په ورځپاڼوکې یې زما تصویر لیدلی وو راته به یې مبارکي وویله یابه راته موسکی شول چې مونږ دې پیژنو.
زه نن هم دنور کله په شان دچایو لپاره ریستورانټ ته ولاړم او چې په خپل ځای کښېناستم نو شاواوخوا مې وکتل هغه زړه کاترینا نه ښکارېده، زه لږ خفه غوندې شوم... چې هغې زما عکس لیدلی دی که نه ...کېدای شي لیدلی وي او بد وربانده لګیدلی وي اوپه همدې خبره ځان راته نه ښکاره کوي، داخبره چې مې په زړه شوه نو خوشحاله شوم..."اخر مې دې بوډۍ ته ماتې ورکړه....اوس به راسره په سمه خوله خبره کوي... زما زړه ډاډه شو،ددې څو کلونو داعصابي فشار نتیجه زما په بریالیتوب راوتلې وه. دریستورانټ په څو میزونوکې ورځپاڼې ایښې وي او زما دبري اعلان وو.
ما چای خلاصې کړې او له ریسټوانټ نه چې ووتلمه نو کاترین مې ولېده دهغې په لاس کې دپیالو ډک یو پتنوس وو،زما زړه ودرزېدو، فکر مې وکړو دا به په شرم سره خپله لاره ونیسي... ښایي له ماسره هیڅ خبره ونکړي...ښایي له ما ښښنه وغواړي... ښایي...خو هغه په خپل ځای ودرېده، راته یې ډېر په عجیبه سترګو وکتل،داسې لکه چې پرما رحم کوي...داسې چې یو تربور بل ته دحج مبارکي وایي...دهغې لهجه داسې وه لکه دتیرې چېرې یو خرپ... چې زما زړه کې یې ووهلو... راته یې وویل:
"څنګه ...زمونږ ملکه دې خوښه شوه" هغې د "زمونږ" ټکي ته دومره زور ورکړو چې تاو یې زما له غوږونو نه ووتلو.

يواځې شيبې

نرګس دتیرو څو ورځود باران له کبله په کور کې وه،هغې سره دخوړو تازه شیان په خلاصېدو وو،او نن خو ورکره مېلمه هم راتلو،نور کله به یې لوښو ورته سودا راوړه، مشره لور خو به یې دهرې شنبې په ورځ داولادونو او خاوند سره راتله نورو خپل-خپل ورځ ټاکلې وه. د نرګس دکونډېتون کال پوره شوی و، تیر کال هم په دې ورځو کې جانباز ناڅاپي مرګ ترې جدا کړو او ددوی ددېرشو کالو دیوځای ژوند مزې یې پرې کړې.
نرګس په پردېس کې پنځه اولادونه لوی کړي وو،څلور لوڼه یې دخپل-خپل کور وې،یو زوی یې لره چې د واده نه وروسته ورسره څو میاشتې پاتې شو،خو بیا ترې بېل شو،په دې ملکونو کې یو کور دیوې کورنۍ لپاره بس ګڼل کیږي دخاوند تر ژونده نرګس ډاډه وه چې خپل فرض یې پر ځای کړی و،جانباز به دشپې ټیکسي چلوله او دورځې چې به یې خوب پوره شو نو دنرګس دلاس رنګا رنګ خواړه به یې خوړل،خو اوس دا یواځې پاتې وه، هغې کوټې په غاړه کړو دکور کونجیانې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دماتو پيسو بټوه يې په جيب کې کيښوده او بهر راووتله،په کوڅه کې يوې وړې جينۍ خپل ګلابي بايسيکل چلوو، لږ وراخوا دوو ښځو دخپل کور دروازې پرانيستې او په خبرو اخته وې، د نرګس په ليدو يې ورته لاس وروخوځاوو،هغې هم دسر په اشاره ورته ځواب ووايو.
دوکانونه دکوڅې په سر کې په لوی سړک جوړ وو، نرګس ددې دوکانداران پيژندل،دځينو اولادونو ددې دبچو سره په ښوونځي کې سبق ويلی وو،اوس دوی هم ځوانان و،هغې ديوڅو دوکانونونه سودا وکړه ټولو ترې حال احوال وپوښتلو او د زړي زړه ډاډه شو، د تيرو څو ورځو د يواځې توب احساس يې ورک شوی و،هغې ټول عمر دخاوند او دالادونو په خدمت کې تير کړی و، ژبه يې ماته کوډه زده کړې وه او نه دکور نه بهر ددنيا په معاملو پوهيده،اوس هم دې دهرې خبرې لپاره مشرې لور ته ټيلي فون کوو، بيا هغې ورته کارونه سمول، دجانباز دمړينې نه وروسته يوه-يوه لور به ورکره پاتې کيده زوی به يې هم ليدو،بيا ورو-ورو ددوی راتګ کم شو په ټيلي فون به خبرې کيدې، نرګس به دزوی نه مروره وه چې هغه يې پوښتنه نه کوي،خو شهباز دښار په بل سرکې اوسيده، هغه په دوو ځايونو کې کار کاوو او نه يې غوښتل چې درخصتۍ په ورځ بيا په سړک روان وي، نرګس به ماښام مهال ډېره زورېده، جانباز به راډيو ډېره اورېده او کله چې نرګس به ډېره خفه شوه نو دراډيو اوټيلي وېژن غږونه به يې لوړکړل، بيا به يې په چيغو-چيغو وژړل، يوه ورځ مشرۍ لور ورته وويل: "مورې د ژبې يا دکومې بلې زده کړې لپاره په کورس کې ځان داخل کړه،خو نرګس ورته وويل:
"اوس په دې سپين سر به زه څه زده کووم" بلې لور ورته دکار وويلو نو دا په فکرونو کې ډوبه شوه، دېرش کاله پخوا هغې يو دوکان کې څو مياشتې کارکړی و خو يوه ورځ چې يوې سپين پوستې وربانډې وتوکل دې جانباز ته کيسه وکړه او هغه وربانډې کار بندکړو، نرګس پرې ډېره ګرانه وه او په دې خبره هغه سخت قهرېدلی وۀ، بلې لور ورته ويل چې دکور يوه کوټه دې په کرايه ورکړې چې يو څوک دې ورسره وي،خبره رښتيا هم وه دنرګس کور ډېر لوی و، څلور کوټې دخوب وې، يوه دناستې او بله دډوډۍ کوټه وه، بره او ښکته په کې غسل خانې جوړې وې، په دې هيوادکې ډېرو خلکو کوټې په کرايه ورکولې، خو نرګس به ويل کوټه هلک ته څنګه په کرايه ورکړم دی به وځي ننوځي لوښې به راته ناولې کوي، انجلۍ که وي هغه به ملګری لري څوک به يې منع کوي چې دشپې دې بهرنه ګرځي، دهغې کشره لور ډېره ژبه وره وه يوه ورځ چې مور ترې ګيله وکړه نو ورته په وينا شوه، "تا څنګه په دې وطن کې عمر تيرکړی دی نه دې ژبه زده کړه نه دې کوم کار وکړ، ان تر دې چې موټر قدرله هم نشې چلولی چې بهر وګرځې...ستا علاج دادی چې ته بيرته خپل کلي کې ژوند وکړې هلته دخدمت او دخبرو لپاره به ډېر خلک پيدا کړې" زړې په هغه شپه‌به لور ته څه ونه ويل خو دشپې يې دومره وژړل چې بالښت يې لوند شو خدای ته يې هم دغه زارۍ کولې چې ما هم واخله.
ورځې په مياشتو بدلې شوې او نرګس ورو-ورو دخپل يواځې ژوند سره عادت پيداکړو،کله-کله به دجانباز نږدی ملګرو ترېنه په ټيليفون کې حال احوال اخيستو په دې کې اشرف هم شامل و،دجانباز په ژوندانه اشرف به ددوی کور ته ډېر راتلو،دهغه په کور کې څوک نه وو، ښځه يې پخوا مړه وه او دوو زامنو يې دپلار پوښتنه نه کوله ،جانباز به دهغه ډېر خيال ساتلو، نرګس ته به يې ويل ده ته وطني شيان پخوه چې ديواځې توب احساس ونه کړي.
هم دا وه چې کله به داشرف دراتلو ورځ وه نو نرګس به ورله کله سابه کله کباب کله دجوارو ډوډۍ کله پراټې او حلوه پخول.
دجانباز دمړينې نه وروسته اشرف به يواځې هغه وخت ددې کور ته راتلو چې دنرګس په اولادونو کې به څوک ورکره راغلی و،خو نن اشرف راتلو او په کور کې نور هيڅوک نه وو،په دې ورځ به تل دهغې دربيمه لور سيلۍ راتله، خونن هغې سحر ورته په ټيليفون کې ويلې و چې دا زکام

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې ده اوډاکټر ورته دارام کولو مشوره ورکړې ده، نرگس به داولادونو په تکليف ډېره زهيره شوه، سيلۍ ته يې وويل چې ارام دې وکړي بيا دغرمې يې پام شو چې اشرف هم راتلو دا يو څه نا ارامه شوه،بل هيڅوک په کور کې نه وو،که څه هم اشرف ددې دکورنۍ دغړي په شان و،خو هغې ته يوه عجيبه احساس وشو،که څوک خبرشول دا ديو پردي سړي سره په کور کې يوازې وه نو بيا....يو واري ټيلي فون ته ولاړه چې اشرف ته ووايي چې مه راځه، خو بيا ودرېده دماښام او ديوازېتوب داحساس سره هغه وېرېده، هغه ديوې اونۍ راهيسې په کور کې يوازې وه، درې ورځې کيدې چې هغې هېڅ نه وو پخ کړي، په يخچال کې يې دتيرو څوورځو پاتې ډوډۍ گرموله او خوړله.
اوس هغې کور پاک کړی و او چې سودا يې راوړه نو سمدلاسه يې پخلی پيل کړه،داشرف به سموسې خوښېدې هغې نن سموسې جوړې کړې، ورسره کوفتې وريژې بينډۍ هم وې، دپخلي پر وخت به نرگس ډېره خوشحاله وه په تيره بيا دميلمنو لپاره چې به يې پخلي کاوو، په داسې وخت کې به جانباز هم د دی سره په پخلي کې لاس کوو، ترکاري به يې ورته پاکوله او پرېکوله، دکبابو لپاره به يې ورته غوښه اخته کوله.
دکله راهيسې چې ددوی ټول اولادونه له دوی څخه بيل شوي وو،نرگس او جانباز يو بل ته ډېر نږدې شوي وو،او هم په دې خبره به د هغی زړه ارې ارې شو چې هغې دجانباز سره دژوند ښې شيبې ډېری ناوخته ومونډلې،هغه دپخلي نه وزگاره شوه نو دمازديگر لمونځ يې وکړو.
اشرف چې ماښام راورسيدو نو نرگس ايله دخپلي مشرې لور سره په ټيلي فون خبرې خلاصې کړې وې،هغې ته ويلي و چې اشرف به راځي او دی به په کور کې يوازې وي،خو لور يې يوازې دومره ورته وويل چې کاکا ته مې سلام ووايه،دنرگس زړه ډاډه شو،هغه کوم غلط کار نه کوي،نرگس يو څو شيبې داشرف سر کښيناسته، بيا يې دډوډۍ تابيا وکړه،اودواړو په گډه وخوړه، دوی زيات وخت د نرگس داولادونو په هکله خبرې کولې، اشرف په خپل دوکان او په هغې کې کارکونکو ځوتنو ځوانانو کيسې کولې او نرگس ډېره موده وروسته څوواري دهغه په خبرو وخندل، د هغې پام نه و،او چې اشرف خپل لاسي گړۍ ته وکتل نو د نرگس سترگې هم ديوالي ساعت ته په ځيرشوې، د شپې ۱۱ بجې وې هغه حيرانه شوه نن څنگه دماښام هغه سپيره وخت په دې غم نه شو.
اشرف په تلو کې ترېنه پوښتنه وکړه که څه کار يې بند وي نو دی به ورته وکړي،نرگس ترېنه مننه وکړه او دی ولاړو،له دې وروسته به اشرف کله-کله ماښام د دی کورته راتلو اوڅوساعته به يې ورسره خبرې وکړې،داشرف په وينا نرگس دکور سره نږدې دخشکه شويئ په دوکان کې دوه ورځې کار پيل کړ،هغې پيسوته دومره اړتيا نلرله څومره چې ځان مصروفه کولو ته لېواله وه.
دوه مياشتې همدغسې واوړېدې او يوه ورځ نرگس احساس وکړو چې هغې خپل زوی شهباز دډېرې مودې نه- نه دی ليدلی،که څه هم دې به ورسره په ټيليفون خبرې کولې،خودالومړی ځل وچې نرگس د شهباز دکمې احساس و نه کړو،اشرف تر ډېره حده ددې دکور درانه کارونه ورته کړي وو.
په يوغسل خانه کې دنل اوبه څڅيدې هغه يې ورته په خپله جوړ کړی وو،دموټر دگراج مخې ته لويه ونه يې ورله پرې کړې وه،دجانباز دزوړ موټردخرڅولوتابيا يې ورله کړې وه، خو ددې ټولو نه علاوه نرگس داشرف سره دخپلو معمولي ستونزو په هکله غږېده، داسې خبرې چې اولادونو به يې ورپورې ملنډې وهلې،او دې به د وېرې ورسره نشوئ کولې.
هغې اوس په ځان يو څه اعتماد پيداکړی و داشرف په خبرو به يې زړه ته ډاډ وموندلو اوځان به يې يوازې نه احساسوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه شپه چې دهغې مشره لور ورکره راغله نو په موركې يې يوه څه بدلون وليدو، نرگس به عموماً ساده خړې جامې اغوستې،د وېښتو كلكه كوڅۍ اوغټ څادر په سر...دجانباز دمړينې نه وروسته هغې رنګين لباس نه و اغوستی،خو نن د هغی اسماني رنګه ورېښمېنې جامې په غاړه وې،دڅادر په ځای دشيفون لوپټه يې په سر وه اوچې لور ته ورنږدې شوه نو دجامو نه يې دهغه مخصوص عطرو خوشبويي راپورته شو چې جانباز به ورله راوړو، نرگس دلمسو په خبرو خندل او څو واري يې لور هم په غيږه كې ونيوله.

د مور دا بدلون دهغې دټولو اولادونولپاره حيرانونكی و، دوه لونې يې خوشحاله وې، نورو بيغوري څرګنده كړه، او په هغه ورځ چې شهباز له ډېرې مودې وروسته خپله مور وليده نوتندی يې تريو ونيولو، هغه خبر و چې اشرف ددوی كور ته ډېر تلو راتلو ځكه نرگس به خپلو ټولواولادونو ته دهغه دراتګ خبره كوله.خو په خپل مور كې يې دا بدلون خوښ نشو، داخلک به څه وايي دهغه په زړه كې وګرځيده، خو بيا دښځې په وړاندې يې مورته څه ونه ويل. شهباز چې دورځې دتيرېدو وروسته دكور په لور روان شو نو ښځې يې لومړی خبره همدا وكړه"مورنن ډېر فيشن كړی و"شهباز دقهر نه هېڅ ونه ويل خو بس خپلې شونډې يې وچيچلې او دموټر رفتار يې نورهم تيزكړو.

هغه ماښام نرگس دټيليفون غوږی نيولی وه او په بل سر كې يې دخپل زوی ويناګانې اورېدې"ته اوس مونږه شرموې،خپل عمر ته وګوره... دا زما خسرګنی به څه وايي دا خلک به څه وايي..."او بيا شهباز چې داشرف نوم واخيستو نو نرگس دسر نه تر پښو ولړزېده"مونږ خو داشرف كا كا ډېراحترام كاوو دی دومره پريوتی انسان دی..."نرگس هيڅ ونه ويل بس ورو غوندې يې غوږی بيرته كېښوده اومخامخ لګيدلې هنداري ته ځير شوه.

په بله ورځ دهغې لور سيلۍ وركره راغله نو نرگس دكور دروازه ورته پرانيسته، دهغې ټول وجود په خړو جامو كې پټ و اوپه سر يې تور څادركلک تاو كړی و، دهغې په شونډو يوه ستړې موسكا راښكاره او بيا وركه شوه.

نيمګړې كيسه

په كوڅه كې دجوارو دنينو خرڅونكي غږ را پورته شو"پولی واخلئ پولی... دكور ماشومانو لويې دروازې ته منډې كړې،هغه هم له ځايه را پاڅيده، دڅادر د پيڅكې پورې تړلې پيسې يې پرانيستې او دخپل دروند وجود سره دكوڅې په لورې روانه شوه، لږه شيبه وړاندې هغې پتاسې خوړلې وې چې ورېنداري يې دچا دكوژدنې نه ورته راوړې وې،او دهغې نه هم وړاندې هغې ډوډۍ خوړلې وه، دډوډۍ نه وړاندې يې ګنډېرې ژولې وی او دګنډېرو ضرورت ورته ځكه پيدا شوی و چې ډېره مالګينه غوښه يې خوړلې وه.

دهغې په ژوند كې دوه كاره وو، يو ټوله ورځ خواړه او بله په كټ به پريوته او سترګې چې به يې پټې كړې نو ځان به يې دناوې په حيث ليدلو، دهغې په زړه كې بس يو ارمان و و،واده...واده او واده...

دپيغلتوب په درشل كې به يې شپه او ورځ دا خوبونه ليدل چې ډېر ژر به يې څوک وغواړي.

هغه په دې غم كې نه وه چې سړی به څنګه وي كار به څه كوي ځوان به وي كه زوړ... بس هم په دې تصور دهغې وړه دنيا اباده وه،ځكه خو يې سبق هم پوره نه كړو ددې نه مشرې دوه خويندې چې واده شوی،نو هر چا به ددې د راتلونكي په هكله خبرې كولې،بيا دهغې ورونو هم ودونه وكړل،په كور كې ماشومان وزيږېدل ددې مور پلار زاړه شول،مور يې دپخلي كار نه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولی، ځکه خو دې د اخلي پخلي کار په خپل لاس کې واخیستو او هم ددې ورځې نه ددې ولوړه هم زیاته شوه، د ډوډۍ نه وروسته چې به دې دسترخوان راټولوو نو پاتې شیان به یې هم خوړل بیا به هم دې ته خپله خیټه تشه ښکارېده،دکوځې نه یو پلورونکي به نه شو تېرېدای دهغې دکور مخې ته یې دخوراک دشیانو دخرڅولو لپاره ضرور ناره وهله،"وړې دي وړې ... دجوارو نینی ګنډېرۍ...نان خطایي...کیک یوه ورځ ورته ورېنداري په ټوکو کې وویل:
"خېټه ده که ژرنده...هډو ودرېږې نه...خو دې به دهیچا پروا نه کوله...بس خواړه وو چې ددې خیټې ته ورولویدل، ددې وزن اوس دومره زیات شوی و چې په ګرځیدوبه یې ساه ښکته پورته شوه، په پونړو به نه شوه ختلې، یو کار به یې وکړو نو بې حاله به ناسته وه، په دې ځوانه ځوانۍ کې خلکو ورباندې رنګارنګ نومونه ایښي وو.
ډومبکی،مېښه....پنډه شاببو....چاټی.... دهغې مور ټولو خپلو خپلوانو ته ویلي و چې که څوک زما لور وکړي نو زه به ورته خپلې ټولې ګانې ورکومه،خو هلکانو به غوړونه ونیول چې دې غواګۍ سر به څوک ژوند تیروي.
ښه نو ولوستونکیه.....تر دې خو ما کیسه وکړه پاتې کیسه ته راته پوره کړه...څه؟...ته وایي چې کیسه لیکل ستا کار دی...تراوسه ددې جینۍ نوم هم راته څرګند نه شو،ولې دې داسې کیسه پیل کړه چې پای له ما غواړي ښه سمه ده...ما ځینو خلکو ته دا کیسه هم تردې ولوستله او ددوی نه مې پوښتنه وکړه چې نور نو ددې جینۍ سره څه وکړم.
یوه ډله خلکو راته وویل چې که داجینۍ ښه اخلاق لري... کورنۍ یې ښه ده نو ددې غټ وجود دومره عیب نه دی... یو رژیم (دخواړو پلان)دې ورته څوک ونیسی... سمه به شي او په کار ده چې یو څوک یې وکړي.
خو ما دداسې کسانو نه پوښتنه وکړه چې که ستا ورو،زوی ،ماما یا نږدې خپلوانو کې یو ناواده سړی وې نو ایا دوی به دا جینۍ وغواړي؟
یوې بلې ډلې راته وویل چې دا جینۍ بې له واده هم ښه ژوند کولی شي،دې له په کار دی چې پاتې عمر دې دمور پلار په خدمت کې تېر کړي،کله چې دوی نه وي...دا به دکور مشره وي....ټول ورونه خویندې به ورباندې راټول وي،عزت او ناموس به یې ساتلی وي، عبادت دې وکړي ددنیا کارونو نه دې لاس واخلي او خپل اخرت دې ښه کړي.
خو زما پوښتنه دا ده چې څوک به دخپل خور،لور ورېرې، خورزې یا لمسۍ ته داسې راتلونکې وغواړي، ښه نو ولوستونکیه... څه چرت وهې افرین شه چې تراوسه دا کیسه لولې،زه درته اوس خبرداري درکومه چې وړاندې دا کیسه مه لوله ځکه ددې پای نشته...ښه ده نو چې ته زما خبره نه منې نو زه به دا کیسه همدغسې پرېږدم نیمګړې...

پلار،مورااو لور

پښتنه له اسمانه ځمکي ته را وغورځېده،په وجود کې یې ساه نه وه،خو په منډه وه،ماشومه لور یې په غېږه کې نیولې وه او نه پوهېده چې په خوشې سړک کوم خواته ورتله،دیوموټر تېز هارن هغه بېرته خپلو حواسو ته ورټیله کړه،دموټر ډریور هغې ته بد-بد کتل او دهغې ماشومې لورته یې اشاره کوله، لکه چې یې ویل"په خپله خو مرې ... دا ماشومه ولې له ځانه سره وژنې."
پښتنې ډېر مزل وکړوخو دستړیااحساس یې نه کاوو،که یوې تېرې دهغې پښه نه وی نیولې نو ښایي همدغسې به روانه وی، دا هم هلته دسړک په غاړه په لویه تیره کښیناسته، ماشومې تمنا ته یې وکتل هغه حیرانه وه چې په مور مې څه شوي دي، خپل ورکوټی لاس یې ددې پر مخ کېښودو نو پښتنې ولیدل چې دهغې مخ په اوښکو لوند وو، دپوزې نه یې هم اوبه راوانې وې، د دی په اوږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځرمنې تور بکس ځوړند و،د هغې نه يې رومال را وويستو سترګې او پوزه يې پرې پاک کړل.
څو شيبې وړاندې هغه په څومره هيلو دپلار کورته ورغلې وه،يو کلنې تمنا ته يې په ټوله لار غوږکې خبرې کولې،چې بابا ووينې نو په تندي لاس به ېردې او سلام به ورته وکړی، تمنا به کټ-کټ وخندل.
د پښتنې مور د ساه لنډې مرض لاره او پرون يې روغتون ته رسولې وه،خو هغې اجازه نه لرله چې دمور پوښتنې ته ورشي،د هغې پلار لس کاله پخوا ورسره هره اړيکه شلولې وه،هغې څو وارې جرګې مرکې وکړې خو ده دهيڅا نه منله، دپښتنې ګناه ډېره لويه وه،هغې په خپله خوښه د وارث سره واده کړی و، هغه وارث چې د دوی د قام نه و، ددوی ژبه يې هم نه ويله او دخان زوی هم نه وو، پښتنه پوهېده چې په دې کار به يې پلار په قهر وي،د دي په واده کې هغه شريک نه شو، دا دخپل ماما له کوره واده شوې وه،خو هغې ليدلې و چې ددی نه وړاندې وروسته ځينو نورو جينکو په خپله خوښه دژوند ملګري غوره کړي وو، ديو څو ميندو پلرونه څه موده خفه و،خو بيا يې هر څه منلي وو،داولاد مينه دهر غرور سر ټيټ کړي،پښتنې همداسې ګڼله، داسې نه وه چې وارث دهغې دپلار نه و خوښ، په سر کې يې ورسره ډېر په عزت او درناوی چلن وکړو.خو وروسته خبره ورانه شوه دپښتنې تره خپل ورور ته غټ پيغور ورکړی و"د بې غيرت" او د "بې ناموس" خطاب يې ورله ورکړی و، د پښتنې دپلار لپاره دا پيغور دټوپک له ډز او دتورې له ګوزاره سخت وو.
پښتنې وړه تمنا له غېږې ښکته کړه،هغه اوس اودرېدی شوه او دمور دګونډې سره يې ډډه ولګوله،پښتنې څادر سم کړو دبکس نه يې يو بسکټ راوويستلواودتمنا په لاس کې يې ورکړو، نور کله به دې ماشومې چيغې وهلې،لاس پښې به يې غورځول، خو نن په حيرانونکې توګه غلې وه، لور دمور غم احساس کړی و، پښتنې لارې ته کتل، سړک خوشی و، هغه په ټيکسي کې دپلار کور ته ورغلې وه، لس کاله پخوا هم دغسې يوه ورځ وه چې هغه دماما سره په يوې بلې ټيکسۍ کې له کوره ووتله، نه يې ورور لاس ونيولو، نه يې پلار په سرلاس کيښودو نه مور دهغې په سر قران شريف ونيولو نه يې پرې پټاسې وشيندلې. هغه په تيرو لسو کالو کې بيا خپل کور ته نه وه تللې، پلار يې ويلې و چې که بيرته راغلې نو وژنم دې.
ورونړو به يې حال پوښتلو او کله- کله به يې د هغې دپلار نه په پټه مور هم ورکره راتله. دروغې لپاره ډېرې هڅې وشوې،دوارث دپوهنتون يو استاد چې دپښتنې دپلار ملګری وو،په ننواتې ولاړو دهغې ماماګانو، ترورپانو،ورته په وار وار مينت زارۍ وکړې،په اختر اوبرات کې به نورو خپلوانو ورته يادول چې پښتنه په خپل کور کې خوشحاله اباده او ددريو اولادونو مور ده،خو دا وړۍ نه شړۍ کيده.
نن هغې يو وارې خپل ځان راټول کړو،دمور د ليدو په هيله پلار ته پخپله ننواتې ولاړه،خو پلار يې ددې دليدو سره په ښکنځلو سر شوهغې لا خپل بوټان له پښو نه وويستی او د وړې تمنا لاس هم ها غسې په تندي پاتې شو، د هغې پلار خپلې څپلۍ ته لاس کړو، د پښتنې خور ژر د خپل پلار لاس ونيولو،هغې ته يې وويل:"ببۍ ولاړه شه...بابا دې ونه وهي دا دشرم خبره ده" پښتنه يو څه وارخطا شوه خو بيا يې ځان کلک کړو او پلار ته يې وويل:"بابا جانه بس کړه...ومې بښه ... ما ډېره لويه ګناه کړې،خو خدای پاک هم بښونکی دی،زارۍ درته کوم...بس دی دمور لپاره... دخدای لپاره... " خو دهغې دا ټولې خبرې دهغې پلار نه اورېدې،هغه په لوی غږ دې ته ښکنځلې کولې،دهغه سترګې سرې او لاسونه يې له قهره رپيدل"ښنل منښل نشته..."جرآت دې څنګه وکړو چې بيا دې کور ته راغلې درته مې ويلې نه و چې وژنم دې" ددې خبرې سره سم هغه په ديوال ځوړند د تمانچې پټۍ ته لاس کړو، د پښتنې خويندې په چيغوشوې "ولاړه شه خورې... " او دواړو د پلار له لاسه تمانچې واخيسته، هغې غوښتل چې ځان کلک کړې خو د پلار څپيړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوغورځوله، وره تمنا په چيغو وه، پښتنې خپل ځان په هغې واچوو او د دروازې لورې ته يې منډه کړه، نا ببره هغه د لور نه مورشوه، د تمنا دويرې ډک غږ دې ته اړکړه چې له هغه ځايه ځان وباسي، هغې لکه د چرګې تمنا دخپلو وزرو لاندې پټوله،دکور ددوازې نه په وتلو کې يې يو وارې شاته وکتل، دپلار ځيره ورته داسې ايسې‌ده لکه چې ددې قاتل وې، بيا په يوه منډه له کوځې لوی سړک ته را اوتله،د سر ځادر يې په اوږو پروت وو او داسر توره په لاره روانه وه،اوس چې دهغې ځانته پام شو نو يو وارې بيا په ژړا شوه، دا څنګه پلار وو،پلرونه خو دخپلو لونږو سر په لوپټه پټوي،په بدرګه يې له کوره رخصتوي دخواږو پټنوس ورسره وي.
هغه دپلار کور ته په ټيکسې کې ورغلې وه،دښار دې برخې ته ډېر لږ بسونه راتلل،دهغې هېڅ اميد نه و چې بېرته تللو لپاره به ورته څه پيدا شي،خو قسمت يې ښه و،يوه لارې ورته ودرېده،هغه په سيټ کښې‌ناسته خو بيا يې هم ژړل،ورسره ناستې يوې ښځې ورنه وپوښتل" څه شوي دي ؟ " پښتنې په ژړا وويل: " پلار مې مړ شو"

دشيشې ګيلاس

بصرۍ په تناره کې ډوډۍ لګولې،دمازديګر لمونځ شوی و،او هغه خبره وه چې عالم خان به دکلي دجومات نه را وتلی وي ،خو دا معلومه نه وه چې هغه به څه وختې کور ته راتلو،کله-کله به يې دملګرو سره دلارې پر سر بندار کاوو اوناوخته به کور ته را رسيدو.بصرۍ به دمازديګراودماښام ترمنځ داسې وه لکه چې په دار ځړېدله ما شومانو ته يې ويل "شور مه کوئ اوس به مو دادا راشي" هغوی ته به يې د وخته ډوډۍ ورکړې وه،ځکه د عالم خان کور ته راتګ دزلزلې نه کم نه و،تندی به يې تريو نيولی و دکور دروازې ته به يې لته ورکړه بس ته به وايې بهر چا سره يې جنګ کړی دی.
دبصرۍ خوابښې دخپل مشر زوی سره يو ځای اوسيده او کور يې دعالم خان کور سره ديوال په ديوال و دعالم خان مشره وربنداره شاخوبانه نومېده او په دې وخت کې به هغې هم په تناره کې ډوډۍ لګولې،هغه څه چې دکلي په هر کور کې به دډوډيو خوشبويي خپور وو.
نن بصرۍ دعاګانې کولې چې عالم خان دې ډېر وخت بهرپاتې شي،دهغې کټوۍ لا تراوسه نه وه پخه غوښه په کټوۍ کې خوټېکيده، خو لا کلکه وه "خدای خبر چې قصاب دڅه شي غوښه راکړې ده چې نه خوږينيږي"بصرۍ به هر وارې دکټوۍ سر لرې کړو او دا جمله به يې له خولې را او وتله، په دې کې نا څاپه ټول ماشومان په منډه شول او بصرۍ پوهه شوه عالم خان کور ته راننږدی وۀ،دهغه په راتګ به ټول ماشومان ورک شول، څوک به دکټ دلاندې او څوک به ددروازې شاته پټېدل،لوی هلکان به کله په ونه وختل او کله په کوټه، بيا چې عالم خان به ډوډۍ وخوړه او ټول به دهغه په تندي پوه شول نودخپلو خپلو سوړو اوپټو ځايونو نه به يو- يو راښکاره شو.
بصرۍ له کټوۍ سر ليرې کړو او غوښه يې په ګوټه کې ونيوله، تراوسه خوږينه نه وه خو هغې ژر دسترخوان واچو، هر څه يې دعالم خان مخې ته کيښودل، هغه مخ او لاسونه وينځلې و اواوس ډوډۍ ته ناست و، دغوښې ټوټه يې چې خولې ته کړه نو په ښکنځلو شوبصرۍ ورته په ورو غږ وويل:
"قصاب نن سمه غوښه نه وه راکړې"عالم خان را پاڅيدو، هغه يې له کمڅې ونيوله، بيا يې ورله ديوال سره يو ډغره ورکړه، بصرۍ چې ترڅو ځان ټينګاووعالم خان ورله څپلی را خلاصه کړه دبصرۍ له خولې نه تشه سلګۍ را ووتله او چې عالم خان ورله سوک ورکړو نو دبصرۍ په سترګو توره تياره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم خان په بدو ردو له کوره ووتلو د بصرۍ له سر او پوزې نه وينې رواني وې،او دمور دوينو په ليدو دهغې لونې په ژړا شوی.
دعالم خان غږ د هغه مورهم اوريدلی واولړه شې‌به وروسته شاخوباني دهغې دروازې نه سر را د دننه کړوچې ددواړو کورونو تر منځ په ديوال کې جوړه شوې وه او ماشومان به پرې پورې راپورې وتل.شاخوباني ماشومان په قلاره کړل او په اوبو يې دبصرۍ پرهرونه وينځل، بيا يې کورکمن او دشړشموتيل يوځای کړل او بصرۍ ته يې په سر پټۍ وتړله.
دهغې مشرې لور ورته دپلار دقهر او د غوښې دکلکوالي کيسه وکړه، شاخوباني دشونډو لاندې يوڅو ښېرې عالم خان ته وکړې،زړه يې کيدو چې دبصرۍ سره کښينې خو د ديوال بلې غاړې نه يې دخواښې غږ واوريدو چې"څه شوی دي" ته هم ورسره کښيناستې هغه زما زوی ډوډۍ خوړلې ده که نه؟" شا خوباني بيرته خواښې ته ولاړه او هغې ته يې په لنډو ټوله کيسه تيره کړه،او لکه چې دبصرۍ تمه وه دخواښې لوړ غږيې بيا واوريدو"سړي خو همدغسې وي نو....دا خبره نه وه چې غوښه په څومره وخت کې خوړينې‌ږي، داسې پواړې ښځې د وهلو دي".په بله ورځ بصرۍ سر او نيم مخ په څادر پټ کړي و او دکور کارونه يې داسې کول لکه چې هيڅ نه وو شوي، عالم خان دخپل مور سره ډوډۍ خوړلې وه،اوسحر لکه دنورو ورځو په شان له کوره وتلی و.
دبصرۍ دوی کور دکلي دچم نه لږ ليرې جوړ و نو ځکه ددوی دکور دغوبل به څوک نه خبرېدل، خو بيا هم دکلي په ژوند کې دښځو وهل ټکول عامه خبره وه ،دبصرۍ لپاره ګران کار دا و چې که کومې ښځې ترې پوښتنه وکړه چې سر يې ولې تړلی دی نو يوه نوې بهانه به ورته جوړه کړي،ځکه خواښې ورته ويلي و چې پام کوه دکور خبرې نورو ته ونه کړې،د پينې خوئيدل د بام (چت) نه راپرېوتل- د دروازې سره جنګيدل، د وړو غونډوسکی په سر لګيدل، د ديوال نه را پرېوتل، دا هر څه دبصرۍ په زړه و، دمور له کوره به هم که چا وربانديې پېښه وکړه نو بصرۍ به ورته دروغ ويل.
هغه به دجمعې ورځ ته ډېره نه خوشحاليده،عالم خان به ټوله ورځ په کور و او کله دا،او کله ماشومان به يې رټل، په دې جمعه خو دهغې ليور دخپل ټبر سره دمور تپوس ته را روان وو.
فريد خان په ښار کې اوسيدو اوهم هلته يې يوه ښاری ښځه کړې وه، صابره دهغه دښځې نوم و اوډېر اوچت تعليم يې هم کړی و، بصرۍ به دشاخوباني نه دومره نه شرميده لکه چې دصابرې نه، هغې به ډېرې پوښتنې کولې او دبصرۍ سره به د هغې د پوښتنو ځواب نه و،د هغې جامې کالي هم ډېر فيشني واوخبرې به يې هم بل شان کولې.
په داسې جمعه به بصرۍ دشا خوباني سره ډېره مرسته کوله،ددريو واړو ورونو ټبر به يو ځای ډوډۍ خوړله، دېرش دوه دېرش کسان به په دسترخوان کښيناستل،د ډوډۍ خوړو نه وروسته بصرۍ او شاخوباني لوښې وينځل او صابره دخواښې سره ناسته وه. د لوښو وينځلو نه وروسته بصرۍ غوښتل چې ورو غوندې ځان خپل کور کې ورک کړي،خو کله چې دا دخپل کور په لورې روانه شوه نو صابره هم ورپسې را پاڅېده،دبصرۍ خواښې اوس دخپلو زامنو سره په خبرو بوخته وه.
کله چې بصرۍ دصابرې په کوټه کې يواځې کښې‌ناسته نو هغې اوس هم سر اومخ په څادر پټ کړی وو،صابرې ورته وويل:
"څه بس دی اوس خو سړي نشته مخ اوسر لوڅ کړه"بصرۍ هم له دې خبرې وېرېده،خو اوس بله لاره ورسره نه و،دمخ نه يې پلو لرې کړو خو تندی يې هماغسې پټ و،صابره ورته يوه شې‌به ځير شوه اوبيا يې وويل:"دا په پوزه دې څه چل شوی دی؟"بصرې وويل: "هيڅ"
صابرې دهغې دتندي نه دڅادر پلو اوچت کړو او دهغې پرهر يې وکتلو، بيا يې وويل:"عالم خان لکه چې بيا دربانديې لاس اوچت کړی دی"بصرۍ له شرمه سترګې ټيټې کړې،هغې غوښتل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځمکه وشلیږي او دا په کې ورکه شي،هېڅ یې ونه ویل،صابره یوه شیبه غلې وه،بیا یې
وویل:"ستا دا خاموشي او صبر ددې باعث دی چې سړی دې وهي..... یوه ورځ به دې مړه کړي"
دبصری سترګې له اوښکو ډکې شوی" څه
وکړمه......عالم خان په وړو خبرو په قهر شي.... زیات وخت زه ملامته یمه......"همدغه خو
غضب دی کنه....."صابرې دهغې له خولې خبره ونیوله......ښځه که ملامته وي او کنه....... وهل
یې ناروا دی،ولې عالم خان چېرې هم غلطي نه کوي...ده چې تېر کال دفرید خان موټر له زاړه
کمره سره جنګولی و نو چا وهلی و؟"
د صابرې دسترګو نه دوه اوښکې نږدې دهغې اننګو ته کډه کوله چې هغې ژر ددواړو لاسونه په
ګوتو راټینک کړل اوسترګې یې ومښلې"دا به زما په قسمت کې لیکلې وي... که نه نور وروڼه خو
یې ډیر ښه دی"صابرې بې واره وویل:
"داځکه چې نور یې ستا په شان ښځې نه لري"دبصری غرور نور هم خاورې شو،صابرې په
خپلې خبرې یو څه پښیمانه ښکارېده.... ژر یې بصری نه ښښنه وغوښته او بیا پاڅیده بهر
دماشومانو چیغې او شور ځوږ ددې الامه وه چې فرید ښار ته دتللو لپاره به کوڅې ته راوتلی
وي،بصری هغې ته مننت وکړو چې خواښې یا فرید ته دې څه ونه وایي ځکه چې عالم خان
خبرېږی نو لا په قهر شي،صابرې ورسره لوظ وکړو خو بیا یې ورته نصیحتونه وکړل، چې دعالم
خان لاس دې وونیسی ،که هغه ورته څپیړه ورکوي نو بصری خو دې هم یو شی ورباندې
وغورځوی، بصری پې‌که خندا وکړه او ویې ویل:
"ښځه کله سړی وهلی شي" صابرې ددوازې په درشل کې ودرېده او په غلې غږ یې هغې ته
وویل:"فرید خان زما سره په زوره خبرې نه شي کولی، یوځل مې داوبو په ګیلاس ویشتی واو
ورته مې ویلي و چې که بل ځل یې راباندې لاس اوچت کړو نو زه به کوڅې ته ووځمه، ښه ده
چې کورمالت مې ننداره وکړي،بس هغه ورځ وه او نن ورځ زما نږدې چې د دشیشې ګیلاس
ویني رانه یې لیرې کړي، په دې خبره بصری ته هم خندا ورغله،دواړه په خندا دخواښې کورته
رواني شوی،په هغه شپه بصری دخوب نه وړاندې تر ډېره وخته ځان سره چرت وهلو، په غوږ
کې یې دصابرې خبرو انګازې کولې.
څوورځې واوړېدې دبصری خواښې دعلاج په پلمه څوورځو لپاره ښار ته دفرید خان کورته
ولاړه، بصری او شاخوبانې به ددوډۍ پر وخت په ازاده خبرې کولې.
ددوی دخبرو موضوع به ډېری دصابرې خبرې وې،دواړو ارمان کاوو چې دتعلیم له برکته
دصابرې ژوند ددوئ نه بهتره و، بیا به یې دهغې دشیشې ګیلاس خبره رایاده کړه او وبه یې
خاندل، بصری یو سوړ اسویلی وکړو او ویې ویل:"زه په تاسو ټولو کې بدبخته یم چې د سړي نه
راته بلا جوړه شوې ده" شاخوبانې ورته وویل:"یواځې ستا لپاره .....کټل دې نه چې تیره ورځ یې
د صابرې سره په څومره ورین تندي خبرې کولې" بصری شېبه غلې وه،دا خبره ربښتیا وه چې
عالم خان دکور نه بهر یو بل مخ لاره خوش خلقه با اخلاقه ....خپلې مور سره به یې دټولې دنیا
ټوکې کولې د بصری د مور پلار او د وروڼو خویندو به یې ډیر عزت کاو....شاخوبانې ته یې
وویل:"ډېر مې ارمان شي چې عالم خان دې راسره په نرمه ژبه خبرې وکړي،که نور نه چې وهل
ونکړي،خو نه پوهیږم چې څه وکړم که چیرته نه دصبر تاویز پیدا کیدو نو عالم خان ته به مې
راوړی وای" شاخوبانې ژر دهغې په خوله لاس کیښودو"پام کوه چې دتاویز خبره
ونکړې....دبصری مشر لیوراسلامي دې او دتاویزونو، زیارتونو ته تګ ددوی په کور کې رواج
نه لاره.
دبصری خواښې په ښار کې ناروغه شوې وه او عالم خان دمور پوښتنې ته تللی و،دشپې ناوخته
چې کور ته را ورسېدو نو بصری ورته په انتظار ناسته وه ددوی کلی دښارنه دوه درې ساعته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دموټر لاره لرله اوس سړک هم پوخ شوی وو او دښار نه ډېرې لاری اوموټرې تر ناوخته کلي ته راتلل.
بصری نه وه خبره چې عالم خان به ډوډۍ خوړلي وي که نه خوبیا هم هر شی یې ورته ژر-ژر په دسترخوان کېښودو،اوس خویې د ډوډۍ توده ساتلو لپاره دښار نه دپلاستیکو یو ترموز ډوله ډبه راغوښتي وه چې تر دوو دریو ساعتو به په کې هر څه تاوده وو. نن دهغې زړه ارامه و چې عالم خان به ورته څه نه وايي،خو عالم خان لومړی دسترخوان او بیا بصری ته وکتل او ویې ویل:"ډیره بې عقله ښځه یې کنه" د بصری زړه یو درز وکړعالم خان دځپلو سره په کټ غزیدلی و.
بصری ورنږدی شوه او په وېره یې ترې وپوښتل" خیر خو دی.... مور څنګه وه....عالم خان ورته په ځیر وکتل" مور مې ښه ده زما سر مه خوره" بصری په ځان کې یوه څه نور جرات پیداکړو او ویې ویل" ښه نو ولې په قهر یې ډوډۍ تیاره او ګرمه ده" عالم خان راپاڅېدو دماشومانو کټونو ته یې وکتل....ټول ویده و...دی له کوټې ووتلو نو بصری حیرانه پاتې شوه څه وکړي نور کله چې به عالم خان ډوډۍ نه خوړه نو دې ته به یې وویل چې نه یې خورمه خو نن یې عجیبه چلن کاوو.هغه عالم خان پسې بهر را ووتله دغولې په بل سر کې یوه وړه کوټه جوړه وه چې ماشومانو به په کې خپل کتابونه او دښوونځي شیان ایښودل،یو ګوټ کې کټ هم واو چې کله به عالم خان دبصری سره ډېرې ناندری ووهلې نو هلته به ویده شو.
عالم خان دکوټې دروازه خلاصه کړه او دننه ولاړو،بصری پوهه شوه چې دې به هم هلته شپه تېرروي،نږدې وه چې عالم خان ددې کوټې دروازه دننه بنده کړي وای چې بصری ځان په زوره کوټه کې دننه کړو او دروازه یې وترله،عالم خان یو څه حیرانه شو، خو بیا یې خپلي څپلی ویستلی او په کټ وغزېدو، بصری ورته وویل:"طبیعت خو دې سم دی کنه....ډوډۍ دې ونه خوړه؟" "څه ډوډۍ-ډوډۍ لګیا یې" عالم خان په لوړ غږ وویل:"نه یې خورم .... نه یې خورم، کوم پلاوونه کبابونه دې راته پخ کړي دي چې ته به پرې سترې شوې یې."
دبصری دغوږونو نه یوه لمبه ووتله،هغې هم په لوړ غږ عالم خان ته وویل:"خوله دې ماتېده چې دا خبره دې څو شپې ورانډې راته کړې وای.عالم خان دډېرې حیرانتیا نه په خپل ځای اوچت کښېناستو،دا بصری خو بل شان وه،دې بصری خو قهر هم کولی شو،غږ یې څنګه لوړ کړو،دعالم خان ګوتو کې خاربښت پیداشو، هغه خپلي څپلی ته لاس کړو خو یودرز وشو اودهغه په سر یو درونډ شی ولګیدو، عالم خان لا ځان پوهولو چې دا به څه شی وي،چې بل درز وشو او یوبل شی دهغه په پوزه ولګېدو،دکوم ماشوم دواړه بوټان دهغه په غیږ کې پراته وو،او ده سر په دواړو لاسونو کې نیولی و،په سترګو یې تیاره وه او لړه شیبه وروسته چې ده سر راپورته کړو نو بصری یې ولیده چې په لاس کې یې دشیشې ګیلاس نیولی و، دعالم خان په خوله یوه غټه ښکنځله راغله خو په "وی" بدله شوه ځکه دشیشې ګیلاس دده په لورې راوالوتواو عالم خان چې دخپل مخ دحفاظت لپاره‌لاسونه مخ ته نیولي وو دده لاس یې ټپي کړو.
عالم خان ته په خپل ټول وجود کې د درد څرېکې احساس شوی، دهغه له خولې اوس ځېرېروې را وتل، دبصری دخولې څه خبره نه را وتله، بس هغه سخت په قهر وه او که چا ورته ټوپک په لاس کې ورکړی وای نو هم په دې شېبه یې عالم خان وژلو، خو دهغه دتندي او پوزې نه وینې رواني وې.
بصری له کوټې را ووتله او یوه اوږده ساه یې راښکله په هغه شپه عالم خان په پخلنځي کې کورکمان او تیل لټول،او بصری په ارامه ویده وه.
په بل سحر چې ماشومان ښونځیو ته تلل نوپلار یې ولېدو چې په سر یې پټۍ تړلې وه، دهغه پوزه هم پړسېدلې وه او لاس یې په شړی کې تاو کړی و، عالم خان چې له کوره راوتلو نو چرت یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهلو چې خلکو ته به څه وايي..... "زه دچت نه راپرېوتم ...نه-نه په ختو کې ولوېدم... " ده ته په لومړي ځل احساس وشو چې بصرئ به څنګه خلکو ته باني جوړې کړې وي دوجود پرهرونه خو جوړ شي دانسان خپل غرور چې ختمېږي څومره لوی عذاب دی.
په پټيو کې يو کروندګر ترې پوښتنه وکړه"خير خو دی چا سره دې جګړه کړې ده؟"عالم خان ورته په يوه پيکه خندا وويل:
"نه ياره بيګا دموټر نه کوزېدمه... دروازه مې په مخ ولګيده...پوزه مې وينې شوه خو... خدای فضل وکړو".
اخوا بصرئ شاخوباني ته دشپې کيسه کوله او بيا يې ورته وويل:
"که ښار نه دې لوښي راغوښتل ماته دناشکن (نه ماتيدونکي) ګيلاسونو يوسيټ راوغواړه هم هاغه چې نه ماتيږي"

سنيما

نازنين خپله طلای رنګه بتوه په ميز کيښوده او د اوچتو پوندو د نازکو پيزارو سره په کټ پريوته هما په يوه کرسۍ ځان وغورځاوو. په لاس کې نيولی د مريو ګلابی سينډلو تنی يې پرانستلی.
پروين لاتروسه د سر نه خپل ګلدار څادر هم نه وو لری کړی او د کوټی سره جوخت غسل خانی ته يې منډه کړی وه.
دا دري واړه هم اوس د خپلی نږدی او پخواني ملګری زيبا د واده نه راګرځيدلی وی او د ډاکټرانو د ليلیٔ په يوه کوټه کې وی. دا کوټه د پروين وه هغه د ښار په لوی روغتون کې د ډاکټریٔ ورستی کال (سيتاج) پوره کاوو چې ورپسی به يې سبق خلاصيده. نازنين او هما د زيبا په واده کې د ګډون لپاره د پروين په کوټه کې ايساری وی. دا پلان دوی هغه وخت جوړ کړی وۀ چې د زيبا د واده کارډ ورته رسيدلی وۀ.

پروين چې د غسل خانی نه راوتله نو يوه شيبه يې نازنين او هما ته وکتل. دواړو سترګی پټی کړی وی او په کوټه کې خاموشی وه. پروين د يوی کرسی نه ګدئ راوخيسته او نازنين يې پری وويشته.
تاسو دواړه دلته د خوب لپاره راغلی يې؟ د نازنين او هما له خولی ګډ اوازونه راوتل {{ستړی يمه دمه کوومه}} او دری واړو کړس کړس وخندل. پروين خپل پړونی د سر نه لری کړو او په کرسی يې واچوو نابيره په کوټه کې رنګونه وځليدل. د هغی په کميس لګيدلی ستاری مخامخ د لوی هنداری د رڼا سره يو ځای شوی او په ټولی کوټی کې يې پړک وپړوک جوړ کړو. نازنين ته موقع په لاس ورغله، " ته دی ته ګوره اوس مونږ په رڼا وژنی..."

د دری واړو جينکو خندا په کوټه کې تودوالی پيدا کړو. پروين د يخچال (فريج) نه د يخو اوبو بوتل راويستو او په ګيلاسونو کې يې اوبه واړولی. ژمی تير وۀ او نن ماښام د هوا سوړوالی هم مات شوی وۀ.

دريو ملګرو د واده ښايسته جامی له ځانونو نه وويستلی، مخونه يې د سرخی پوډرو نه پاک کړل او په کټ يو ځای کيناستی.

نن شپه ددوی د خبرو موضوع يواځی زيبا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هما د طب په کالج کې خپله لومړۍ ورځ په زړه شوه زيبا هم پدې پوهنتون کې د دويم کال محصله وه د پوهنتون دود داسې وۀ چې د دويم کال جينکو به په نوو راغلو محصلينو اوبه شيندلې چې دوی په عذاب شی. تر يوی اوونی به جينکو همدغسې شوخی کوله. په هما اوبه وشيندل شوی، زيبا دا حمله وربانډی دومره ناځاپې کړی وه چی هغه وارخطا ډډی ته شوه..... پښه يې وخويده او په ازغن تار پريوته. ټولو جينکو چغې کړی . زيبا په لاس کې نيولی د سلورو جگ ورغوځار کړو او په منډه د هما مرستی ته راغله. دا يې را وچته کړه او په غيږ کې يې ونيوله. د هما لوپټه په ازغن تار کې ونښته او تر څو چې دوی راخلاصوله ريتاپړی تری بيلی شوی. د هما په ليچو ازغن تار خراشونه جوړ کړی وو. نوری جينکۍ له ويری وتښتيدی. د زيبا په غټو غټو سترگو کې اوښکی وی. او په يوه ساه يې له هما بښنې غوښتلی. بيا يې دا کوټی ته بوتله. دوو نورو جينکو ورسره د بستو په را وچتولو مرسته وکړه. زيبا ژر د خپلی الماری نه وچی جامی راويستلی او هما ته يې ورکړی چی جامی بدلی کړی، بيا يې د داروگانو يوه وړوکی صندوق راوړو او د هما په خراشکو يې ملهم کيښودل. يوی جينۍ ژر ژر د هغی جامی په استرۍ (اتو) اوچولی. بلی په منډه هغی له چای راوړی او بيا تر ډيره وخته دوی په خبرو بوختی وی. هما د خپلی سپينی لوپټی په غم کې وه. هغه له موره ويريده. زيبا ورله تسلی ورکړه او خپله نوی سپينه لوپټه يې د هغی په سر واچوله. زيبا هم له هغی ورځی ددی ملگری شوی وه.

نازنين په هاسټل (ليليه) کې هغه وخت داخله شوه چی د دې ټولی کوټی نيول شوی وی. د طب ددی پوهنتون په ليليه کې دوه ډوله کوټې وی. يو هغه چې د څلورو جينکو لپاره وی، دويم هغه چې دوه دوه به په کې اوسيدی. د ليليی د مشری د کور سره جوختی څلور داسی کوټی وی چې په هغوی کې به د هر ټولگې استاذی جينکې ووسيدی. دوی به د مشری او د نورو جينکو تر منځ اړيکی ساتلی او ددوی ستونزې به يې لری کولی. نازنين ته هغه ورځ را په ياده شوه چې دې د څلورو جينکو کوټی ته خپل سامان يوړو نو هلته د وړاندی نه ښې الماری، ميز او کټونه نورو اخيستی وو. د نازنين په نصيب کې شليدلې کټ او داسی الماری راغله چی يوه دروازه يې نه بنديده. د دوی د ټولگی استاذه تر اوسه نه وه ټاکل شوی نو ځکه دی د زيبا سره وليدل. هغی ژر يوه خاله را وبلله او د ليليی گودام ته يې د ځان سره بوتله. هلته نه يې نازنين ته يو ښه نوی کټ ورواستولو او په بله ورځ يې د الماری د دروازی جوړولو لپاره يو ترکاڼ هم را وغوښتو. نازنين هم له دی ورځی د زيبا مريده شوه. او بيا به تل د خپلو وړو وړو ستونزو لپاره زيبا ته ورتله.
پروين ته هغه ورځ په زړه شوه چې په لومړی ځل د زيبا کوټی ته ورغله. د ليليی ډيرې جينکی د اختر لپاره کورونو ته تللی وی. پروين پخپله کوټه کې يواځی ژړل چې زيبا وربانډی را پيښه شوه. بيا يې دا خپلی کوټی ته بوتله هغه کوټه چې په ټولی ليليه کې د جينکو لپاره د يوی ښکلی دنيا په شان وه. پروين په لومړی ځل وليده. په سپينو ديوالونو د چت سره نږدی زيبا پخپل لاس په رنگ د ښايسته گلونو حاشيې جوړې کړې وې. په کړکی او دروازی يې اسمانی رنگ پردی وی چې وربانډی د گلابو واړه واړه گلونه گنډلی وو. هم دغه گلونه د ديوال په حاشيو هم وو. د کوټې ټول فرش په سرۀ قالينه (غالۍ) پټ وۀ. په کرسيو اينبی نرمی گدۍ هم دغسی وی. پدی ميز د بلو رو په يوه پياله کې منې او مالټې اينبی وی. د کوټی په بل گوټ کې د شيشی په وړی الماری کې چينی لوښی او ورسره وړوکی يخچال وو چې وربانډی د تازه گلونو گيډی اينبی وۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زیبا کټ هم ریښتا چی څېر کټ وو. ددی پوښ تک سپین وو او ورباندی هماغسی سور رنګ واړه ګلونه ګنډلی وو. پدی لویه جالی ځړیده د کټ سره جوخت په یو وړوکی میز د بجلی (بریښنا) لمپ وو او ددی په بیخ کې ګړی هم جوړه وه. د سبق په میز کتابونه په ترتیب ایښی وو .
په یو شی هم د دوړو یا د ګرد نښه قدری هم نه وه. پروین په هغه ورځ د زیبا د سلیقی نه خبره شوه. هغی اوریدلی و چې د زیبا ښایسته شیان خوښیدل خو د هغی کوټه د هغی د خپل وجود په شان ډیره ښکلا لرله. هر چا به هڅ وهلو چې د زیبا به کوم ښکلی سړی ته ودیږی، او نن دا دری واړه ملګری د زیبا واده ته تللی وی. ددوی د واده شاه ځلمی نه و خوښ شوی د عمر نه ډیر ښکاریدو. رنګ یې هم ډیر ښه نه وو خو په دوبۍ کې یې د کروړونو ډالرو تجارت لرلو او د کال شپږ میاشتی به په امریکا او اروپا کې ګرځیدو.

هما، پروین او نازنین د زیبا د سترګو ملال احساس کړی وو خو نورو میلمنو ته د هغی د طلایي کار قیمتی جوړه او د لکونو روپو ګانی حیرانوونکی وی. دا چی زیبا به خوشاله ژوند تیر کړی او که نه دری واړو ملګرو خپله خپله نظریه لرله. نازنین وویل چې زیبا به ټول عمر ماتم کوی هغه ډیره حسن پرسته ده هما دا خبره در کړه پدی چې زیبا د حالاتو سره سم ژوند کولی شو او پخپله به د خوشالی لاری پیدا کړی.

دواړو خپل خپل دلایل ویل خو پروین غلی ناسته وه. اخر چې دوی ستړی شوی نو هما ورته وویل پروین جانې ته خو هم څه ووایه کنه........ زیبا به خوشحاله ژوند وکړی که نه؟

پروین د شا پر تخته پرته وه او د چت پکی ته یې کتل. هغی وویل "زیبا اوس زمونږ د ژوند نه وتلی ده... کال دوه کاله وروسته به مونږ هم د یو بل نه بیلی شو. د سبق ژوند د یو ډیر ښه فلم په شان وی ماته داسی ښکاری لکه چې مونږ فلم لیدو. زیبا ددی فلم یو مرکزی کردار وو. د هغی واده ووشو فلم ختم شو." هما او نازنین د پروین د خبری په ځواب کې هیڅ وونه ویلي. دوی هم هغلته...... ګوبخی مو بخی ودی وی .

پروین خپلی عینکی لری کړی البم یې بند کړو او خپلی لمسۍ ته یې وویل دا زما ملګری وې. خو اوس نه یمه خبره چې څه شوی. زمونږ د ژوند هر پړاو یوه سینما وه خو د سبق د دوری سینما تر ټولو ښه وه.

پوښتنه

ما نه دخپلې لور سترګې نه هېرېږي،کله چې زما له کوره وتله یوه اوښکه یې هم تویه نه کړه،په موټر کې دکښیناستو پر وخت یې یو وارې بیا زما په لورې سر واړوو،په شونډو یې نرۍ موسکا وه خو په سترګو کې یې دومره پوښتنې وې چې زما زړه یې په موټې کې ونیولو،موټر یې روان شو نو ماته خپل وجود ډیر دروند معلوم شو هم هاغسې لکه چې زما دمور او پلار دجنازې پروخت وو.
اوس هم په دې تورتم کې چې کله-کله دخلکو څیرې را یادوم نو دلور سترګې مې لکه دډیوې را ښکاره شي،څومره په ارمان زما کورته راغلې وه، دهغې نه وړاندې په وروستي ځل مې د دوو کالو په غېږ کې نیولې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه ورځ اختر و،مور ورله دشنو وريښمو ښايسته كميس ګنډلى و،دا دنورو ماشومانو سره زما د ورور كره راغلې وه، هغه وخت هم ما دا د دوو كالو وروسته ليدلې وه،خو ما په هغه ټولو ماشومانو كې دا وپېژندله،دهغې سترګې زما سترګې وې،هغې زه نه پېژندلم او چې غېږ كې مې راواخيسته نو ماته يې حيران-حيران كتل، ما ښكل كړه نو مخ يې ژر په خپل لاس پاک كړو.

ښايي زما دړيرې ويښته ددې د مخ ګلابي څرمنې لپاره نا اشنا لمس وو، ما هغې ته خواږه په لاس كې وركړل نو دا هغې ته ځير شوه.

څومره بدبخته پلار ووم د هغې د مور سره مې ژوند ونه كړی شو،هغه زما نه وه خوښه .... مور او پلار راته خوښه كړې وه....اوتر څو چې ما دهغې تصوير ليدو او مور ته مې ويل چې زه يې نه كوم نو ددواړو كورنيو ترمنځ د واده خبرې خلاصې شوې وې.مشر ورور مې ټوپک را واخيستو او راته يې وويل لومړی په ما ډز وكړه او بيا دواده نه انكار وكړه ځكه زه په دې كلې كې بيا كوز ګوری نشم ګرځېدی.زما واده... زما دښځې دژوند دبربادۍ پيل و،ما خپل ډېر كوښښ وكړو چې هغې سره يوځای واوسم خو په هره خبره به راته قهر راتلو،دهغې يوه ادا، يو كار، يوه خبره مې نه خوښيده، كله-كله به راته داسې احساس پيدا شو چې زه دخپل دسر دښمن سره په يو كور كې ناست يم.عجيبه ورځې شپې وې، ما زيات وخت په ښار كې تېراوه كاروبار مې هم هلته و. هڅه به مې كوله چې نورو ښارونوته په خپله ولاړشم چې كور نه ليرې يم زه په مسافرۍ كې خوشحاله اوم،كال تير شو اوزه په كراچۍ كې خبر شوم چې لور مې شوې ده،ما يو څو دماشومانو شيان واخيستل او كورته مې ورواستول. زما لپاره اوس كلی بې مانا ځای و په تېره چې كله په كراچۍ كې مې دكاروبار يو شريک راته خپله خور په نكاح كړه.

زما لور ددو مياشتو وه چې زه كلي ته ولاړم، لور مې په غېږ كې ونيوله نو مينه مې ورباندې ماته شوه،خو دهغې مورته مې چې كله كتل نو كركه مې هم هاغسې په زړه كې وه،هغې رانه دشپې پوښتنه وكړه، "چا راته ويلي چې تا په كراچۍ كې بله ښځه كړېده؟" زه خبرووم چې زما دبل واده خبره به پټه نه پاتې كيږي خو ما غوښتل چې لومړی خپله كورنۍ دې ته اماده كړم چې زما دويم واده وزغمي،خواوس چې دې خبره راواچوله نو ماورته وويل چې دا خبره سمه وه،هغه يوه شيبه هكه پكه په خپل ځای ناسته وه بيا په منډه له كوټې ووتله پاتې شپه ما دخپلې لور او دهغې دمور ژړا يو ځای په حجره كې اوريده،زه په كټ كې ناست اوم اوسوچونه مې كول چې دوی به تر كومې ژاړي.

دهغې او زما دكورنۍ سړو هيڅ ونه وويل،دويم واده څه عيب خو نه دی،زما مور،خويندو هيچا، هيڅ ونه ويل، خو زه پوهېدم چې زما په ښځې اور بل دی په بله ورځ هغه زمونږ له كوره ووتله اود پلار په كور كښيناسته.

زه بېرته كراچۍ ته ولاړم او بياكال كې يوواري به مې كلي ته پېښه كوله،په لومړي كال مې لور ونه ليده،زما لومړۍ ښځې هغه ماته نه پرېښوده.دويم كال همدغه داختر ورځ وه،چې لور مې د نورو ماشومانو سره دكلی ميلی ته تللې وه او زمابښځې داسې ګومان نه كاووچې زه به د ورور په كور كې خپله لور ووينم، بس چانس ښه وو.ماشومانو په غولی كې لوبې كولې، دميلې نه راوړي شيان يې يو بل ته ښودل، ځلوبۍ يې خوړلې د ډوډۍ پر وخت يو ماشوم داوبو ډک جام اړولی واو دځينو ماشومانو نوې جامې پرې لمدې شوې وې،زما دلور شين كميس هم لوند و،دكور ښځو دماشومانو نه لمدې جامې ويستلې زما دلور نه يې كميس ليرې كړو او هغې ته يې زما د وريږې وچ كميس په غاړه كړو.بيا دا لامده واړه-واړه كميسونه او پرتوګونه په تناب ويږي كړی شول چې د ژمي په تود لمر كې وچ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ښځه لکه چې خبره شوې وه، زه پوه نشوم چې څه وخت زما لور دنورو ماشومانو دډلې او زما دژوند نه ورکه شوه،خو زه چې دورور له کوره وتلم نو هغه وړوکی شین کمیس مې دکوټ په جیب کې و.

دا کمیس تراوسه زما په الماری کې دنورو ډېرو شیانو سره خوندي دی،ددویمې ښځې مې زوی وشو نو په کلي کې مې خویندو خواږه وویشل،ما نه غوښتل چې زما لومړی ښځه ټول عمر زما لپاره سر سپین کړي، هغې ته مې پیغام ورواستوو چې که غواړي نو زه به یې ازاده کړم، دطلاق نوم بد دی خو دادې هم بل واده وکړي،په غوښتنه کې زما نه زیات زما دویمه ښځه فعاله وه،خو لومړی ښځې مې هماغه څه وکړل چې زمونږ دټولنې پښتنې ښځې یې کوي،دا چې ځان وژني خو دطلاق پیغور نشي وړی.

بیا دژوند څرخ دومره ګړندی وڅرخېدو چې شل کاله واوښتل،زما مور پلار مړه شول دمشرې ښځې یو ورور په څه خبره ځان ووژلو دهغې مور هم مړه شوه،زه څوواری کلي ته ولاړم خو دلور دیدن راته ناممکن کار وو،زما وروڼو خویندو هڅه وکړه چې ماشومه دې راته پرېږدي،ما اوس هم هغې ته پیسې ورلیږلې دلور لپاره به مې په اختر اوبرات کې شیان وراستول،خو نه پوهیدم چې لور مې زه یادولم او که نه.

هغې دکلي د ښونځی سبق خلاص کړو مور دښار په یو کالج کې داخله کړه،زه څوواری کالج ته ولاړم چې هغه ووینم،خو دکالج مشرې راته اجازه رانه کړه.

ماته خدای دوه نور زامن هم راکړل، داسې ښکارېده لکه چې زما په قسمت کې نورې لوڼې نه وې،زما دویمې ښځې به راپورې خندل چې خلک زامن غواړي او ته دلوڼو ارمان کوې.

په کلي کې به دنږدې خپلو خپلوانو ودونه کېدل نو ما به خپله کېمره چاته ورکړه چې دټولو نجونو تصویرونه دې

واخلي،خوزما دلور تصویر به چا نشو اخیستی،هغه د مور له خوا ودونو ته هم نشوه تللې،زما سزا همدا وه چې دلور مخ ونه وینم،بیا خبر شوم چې زما لور په یو دفترکې ځان ته کار پیدا کړی و،ما دې دفتر ته څو وارې ټیلیفون وکړو خو ددې سره مې خبرې ونکړې شوی.

زما زامن اوس لوی دي، یو په پوهنتون کې دی،دوه نور په کالجونو کې سبق وای، زما کاروبار اوس نورو خلکو سمبالوو،ماته دزړه مرض پیدا شوی و او ډاکټرانوراته داوږدو سفرونو اجازه نه راکوله، دشکرې مرض زما دسترګو نظر کم کړی و.مشر ورور مې مړ شو نو په ما دزړه حمله راغله،او په روغتون کې داخل شوم بیا کورته په راتلو زما دویمې ښځې یوه میلمستیا وکړه. ددې میلمستیا په دویمه ورځ زه دخپل کور په برنډه کې ناست اوم چې نوکر خبر راوړ چې یوه جینۍ ما لیدل غواړې، زه د لوېې دروازې پورې ولاړم خیال مې دا وو چې څوک به نوکرۍ لپاره راغلی وي،هلته زما لور ولاړه وه ما د لیدو سره سم وپېژندله، سترګې یې زما سترګې وې ما په غېږ کې ونیوله نودهغې سترګې ډکې شوی،دننه مې بوتله نو مخامخ راته ښځه ولاړه وه، هغه زما دوینا نه وړاندې پوهه شوې وه او رنګ یې ژېړ تښتیدلی وو.

مانه خپله ناروغي هېره شوه،څوساعته مې هم دلور سره خبرې کولې،هغه زما دناروغۍ نه خبره شوې وه زما دژوند دهر پړاو نه خبره وه،زما د زامنو نومونه هم ورله ورتلل،زما دویمې ښځې ته یې ادې وویل،هغه دخپل مور دمخالفت سره زما لیدو ته راغلې وه،زه یوڅه خواشینی اوم هغې ته مې په قهر وویل چې ځوانې جینکۍ یواځې نه ګرځي،خو هغې راته وویل:"بابا زه په الوتکه کې راغلې یم مشرې ببونه مې ستا پته اخیستې وه،ټیلیفون شمیره هم راسره وه زما ددفتر یوه ملګرې دلته په کراچۍ کې واده شوې ده،او هغې ماته ویلې و چې که راتلې نو زه به دې دهوایي میدان نه راولم" زه دهغې په جرآت خوشحاله شوم، دغرمې د ډوډۍ نه وروسته مونږ په باغ کې کښیناستو او هغې ماته دخپل سبق او ددفتر خبرې وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هیڅ خبر نشوم چې زما زامن څه وختي کورته راغلل، دوی څه وویل... څه یې وکړل زما ټوله توجه خپلې لور ته وه،مازدیګر مهال دهغې ملګرې ورپسې ټیلیفون وکړو، دشپې لپاره بیرته تلله او که نه. ما هغه ایساره کړه خو زما دویمه ښځه خوشحاله نه ښکاریده.زه پوهیدم چې هغه زما دلور په مخ کې خپله بنه ویني،خوزما تنده ډېره وه ما غوښتل چې دتیرو څوکلونو مینه په خپلې لور وشیندم هغه دومره ونازوم چې ټولې فاصلې ورکې شي.

دشپې دډوډۍ نه وروسته هم مونږ خبرې کولې بیا ناوخته هغه دمیلمنو دایساریدو کوټې ته ولاړه او زه چې په خپل کټ پریوتم نو ښځې مې ژبه پرانیستله،هغې په یوه ساه بې شمېره پوښتنې کولې"دا به څومره ورځې دلته وي؟ په کوم هدف راغلې ده؟ مور به راالیږلې وي؟دومره موده وروسته یې ولې راپرېښوده؟ دا به زما کور خو نه ورانوي؟"خو ما دهغې دیوې پوښتنې ځواب هم نه ورکاوو زما داوړو نه لکه چې یو لوی پېټی لیرې شوی وي،دشپې مې په ارامه خوب وکړ.

په دویمه ورځ هم ما دلور سره تیره کړه،دهغې غږ پرما ډیرخوږ لګیدو،غوښتل مې چې ټوله ورځ هم ددې خبرې واورم،دهغې له خولې چې بابا به مې واوریدو نو زړه به مې په ټوپونو شو زما زامنو ماته "ډیډي" ویل، مازدیګر زما لور دخپلې ملګرې کورته ولاړه چې خپلې جامې کالي او نور شیان راوړي.

هغه چې لاړه نو ښځه راته مخې ته کښېناسته اوبیا یې پوښتنې پیل کړې ما ورته په قهر وویل:"زما غوږونه مه خوره هغه زما لیدو ته راغلې ده کار لري...ولاړه به شي دمیرې دښمنې ورسره مه کوه"ښځه مې ددې خبرې په اوریدو لا په قهر شوه،راته یې وویل چې زه ډېر کمزورې یم، دا جینۍ به دهغې کورورانوي اوس په خپله راغلې ده بیا به ورپسې مور هم راشي،ما دهغې دتسلۍ لپاره ورته ډېر څه وویل خو دې په ژړا پیل کړه.زامن مې دخپلو کوټونه راوتل مونږ ټول یو ځاې کښېناستو،اوترډېره وخته مو خبرې کولې،زامنو مې د مور پلوي کوله وروستۍ خبره داوه چې زما لور یوه شپه به نوره زمونږ په کور کې کوي بیا چې هر چېرته غواړي ځي به،ما ښځې ته منت زارۍ وکړې چې هغه به ولاړه شي داسې تادي ښه نه ده،خودې راته ګواښ وکړو چې که یوه بله شپه مې لور راکره وکړه، نو دا به دزامنو سره له کوره وځي.

ماښام زما لور خوشحاله-خوشحاله راغله یو وړوکی تور صندوق یې ځان پسې را ښکلو،ما نوکر ته اشاره وکړه نوهغه ترې صندوق ونیولو او کور ته یې دننه کړو.مونږ دواړه په برنډه کې کښیاستو زما کور سمندر ته نږدې دی او په دې ماښام ډېره ښه هوا چلېده،دبرنډې دستنې سره درامبیل دګلونو ځیلۍ دسپینو ګلونو نه ډکه وه او دګلونو وږمې دهوا سره یو ځای شوې وې،زما لور دځیلۍ نه یو څو ګلونه وشوکول....بوی یې کړل او بیا راسره کښیناسته راته یې وویل:"بابا ددې کور همدغه ځای ډېر ښکلی دی" زه خبر اوم چې دهغې دا ځای خوښیدو،پرون مونږ دلته څومره خبرې کړې وې نن مو چای او دغرمې ډوډۍ دلته یو ځای خوړلې وه.

ما دهغې نه پوښتنه وکړه چې په کراچۍ کې څومره وخت پاتې کیده،هغې وویل زما ټکټ دیوې اوونۍ لپاره دی خوزه غواړم صبا بېرته ولاړه شم،هغې چې دا خبره وکړه نو زما سترګو ته یې وکتل ما ترېنه سترګې بلې خواته واړولې هغې ته مې هیڅ ونه ویل هغې زما دخبرې انتظار کاوو خو ما ورته هیڅ نشو ویلی،په سینه مې یو لوی کاڼی پریوتو،لاس مې اوچت کړو خو هغې د وړاندې نه راته ګیلاس نیولی و ما ترېنه یو څو ګوټه اوبه وڅښلې.په دې کې یوې خدمتګارې غږ وکړو چې ډوډۍ تیاره ده ،مونږ دننه ولاړو نو لور مې دټولو سره روغبړ وکړو،ټول غلي وو،زما دښځې سترګې اوس هم سرې ښکارېدې...سره له دې چې هغې مخ لاس وینځلی او سرخي پوډر یې کړی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه نه پوهیدم چي دهغې سرې سترګې به زما لور هم لیدلې وي او که نه دا زما وهم وو،ښځې مې لکه دېرون په شان ورسره عادي خبرې کولې دخواړو شیان یې ورته ورکول،خو پرون اونن کې فرق و یا ښایي ماته په کې فرق ښکارېدو.
د ډوډۍ نه ورسته مونږ بیا برنډې ته راووتلو لور مې جامو بدلولو لپاره خپلې کوټې ته ولاړه نو ښځې راته بیا خپله خبره یاد کړه،ما ورته وویل:"ډېره مه دردېږه هغه صبا ته ځي"ښځه مې ددې خبرې په اورېدو ارامه شوه،بیا مې چې لور راسره کښیناسته نو هغې ورسره خوږې خوږې خبرې پیل کړې،ما دخپلې لور سره سترګې نشوی لګولې نه مې ورته ویلی شول چې صبا ته مه ځه یوه اونۍ ایساره شه،نه مې ورته دتللو ویلی شول،زما ښځې ورته د دروغو ستونه کول چې "کاش که یو څو ورځې نوره ایساره شوې وای" هغې به زر ماته وکتل زما لور دا خبره زما دخولې غوښتله،خوما هېڅ نشو ویلی.زما په خوله یو غټ قلف لګېدلی و،زه نه پوهیدم چې نور مې ورسره څه خبرې وکړې،شپه څنګه تېره شوه....سحر څنګه وشو،هغې څنګه ځان ته په الوتکه کې سیټ پیداکړو او هغه کومه ګړۍ وه چې دا زما له کوره ووتله،نه پوهېږم چې غرمه وه که ماښام،هغې څه ویل او څه نه ویل،ماته ترغاړې ووتله اوبیا چې موټر کې کښیناسته نو یوواړې مې سترګې دهغې په سترګو
ولګیدې،هغه ډېره په حوصله موټر کې کښیناسته په شونډو یې موسکا وه،خو په سترګو کې یې یوه پوښتنه وه......او زه ددې پوښتنې په ځواب پسې تراوسه ګرځم،زما دسترګو نظرولاړو زه دنورو محتاج یم، ښځه مې په ورځ کې یو ځلې راسره کښیني، زامن مې کله راته راشي کله نه ،زه نه یم خبر چې نن څویمه ورځ ده یو بوډا نوکر زما خدمت کوي او هغه مې ددنیا له حاله خبروي.
خو زه چې ځان ته یم دلور سترګې وینم او دهغې دسترګو هغه پوښتنه هم چې"پلاره ته ماته ولې نه وایې چې پاتې شه."
پای.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library